

Volg Mij!

*Tijdschrift
voor jonge
Christenen*

De euro – ons bezit?

Carnaval – kun je als Christen een nar zijn?

Sodom en zijn zonde

1/2015

Inhoud

■ Uit de actualiteit:	
De euro – ons bezit?	4
Met een hartelijk voornemen bij de Heere blijven	7
Carnaval – kun je als Christen een nar zijn?	11
■ Bijbelstudie:	
Het Boek Spreuken (1)	15
■ Vragen en antwoorden:	
Mattheüs 5:23.24; 18:15-20	22
■ De Bijbelse praktijk:	
Uit de schatkist: Hoe een gelovige de wil van de Vader herkent ..	23
■ Personen in de Bijbel:	
Lot in Sodom.....	27
■ Boekbespreking:	
De grote God en jouw kleine hart	33
■ De Gemeente (Kerk):	
De dienst van het Woord	34
■ Goed Nieuws:	
Ook wie niet gelooft, gelooft	36

Colofon

© en abonnementen:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
e-mail: bestel@uhwdw.nl
Alle vragen i.v.m. abonnementen
richten aan de uitgever!

Gebruikte Bijbelvertaling:

Volg Mij! verschijnt min. zes keer per jaar. Abonnementprijs Nederland 18,95 euro, Europa 26,95 euro (incl. verzending).
Digitale abonnementen: in voorbereiding.
Gebruikte Bijbelvertaling: veelal de Herziene Statenvertaling, soms de Statenvertaling 1977 en wat betreft het Nieuwe Testament de Voorhoeve-editie.

Redactie:

www.ChristelijkJeugdwerk.nl
E-mail: VolgMij@christelijkjeugdwerk.nl

Lay-out en ontwerp:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de

Wat is het afgelopen jaar vlug voorbijgegaan! We schrijven nu alweer 2015. Wat zal dit jaar ons brengen? Zullen geweld en onrust maar steeds doorgaan, zoals ze de mensheid in het voorbije jaar steeds sterker getroffen hebben? Of zal er wat meer rust en bezonnenheid terugkeren? Al deze vragen kunnen maar door Eén beantwoord worden – en dat is God Zelf. Hij weet alles vanaf het begin tot het eind.

Zal misschien in deze maand of in dit jaar de Heere Jezus komen, om hen op te halen die in Hem geloven? Ook dát antwoord de Heere God alleen. Hij noemt ons geen termijn, maar roept ons op de Heere Jezus te verwachten.

Zie jij uit naar Zijn komst? Allen die Hem als hun Heiland kennen, zouden eigenlijk *met een blij hart* op Hem moeten wachten. En het gevolg van zo'n harte-houding is, dat we ons bezighouden met vragen als: Wie is Hij? Hoe is Hij? Wat wil Hij graag van ons? En hoe zal het bij Hem in de hemel zijn?

Houden we ons misschien veel meer bezig met vragen als: wat zijn de gevolgen van de invoering van de euro of de economische ontwikkeling? Of hollen we van de ene gebeurtenis naar de andere? En hebben we geen tijd om het Woord van God in onze hand te nemen en ons daardoor te laten beïnvloeden? Laten we ons meer door onze omgeving vormen?

De mensen zonder God doen tegenwoordig steeds meer het tegengestelde van wat Hij in Zijn Woord van ons vraagt. Zo is in de regel het gevoel voor Zijn wil verloren gegaan. Mensen spreken open over de zonde, bijvoorbeeld zoals het in de Bijbel wordt meegedeeld over de inwoners van Sodom, en ze handelen er ook naar (Jesaja 3:9)

We hebben hier een aantal vragen gesteld. Het is niet ons doel om iemand te verontrusten, maar om elkaar aan te moedigen om op God te vertrouwen en ons vol verwachting te laten uitzien naar de beloften die onze God verbonden heeft aan de Persoon van de Heere Jezus. Dit vertrouwen en deze verwachting moeten ons aansporen om naar Zijn wil te vragen en ons dan ook te gedragen in overeenstemming met die wil. Petrus drukt het in zijn tweede Brief zo uit: 'Daarom, geliefden, omdat u deze dingen verwacht, beijvert u om onbevlekt en onberispelijk voor Hem bevonden te worden gevonden in vrede' (2 Petrus 3:14).

We hopen dat dit tijdschrift (ook alle nummers die nog volgen zolang de Heere Jezus nog niet komt) daarbij voor ons allemaal een goede hulp zullen zijn.

De redactie

De euro – ons bezit?

Als Christen goed met je bezit omgaan

Na heel wat jaren plannen en voorbereiden is de euro er gekomen, en we hebben hem inmiddels al weer 13 jaar. Sommigen verlangen smachtend terug naar de gulden of de frank, maar ja... gedane zaken nemen niet gemakkelijk een keer. En de hoofdzaak lijkt te zijn dat je geld hebt, hoe het ook heet. Want dat geld moet me toch uiteindelijk geruistellen, ook al maakt het niet gelukkig ...

Hoho, wacht eens even! Dacht jij ook ... "mijn geld"? 'Ja, hoezo, daarvoor heb ik toch zeker hard gewerkt, mijn vakantie opgeofferd, lang en keihard gespaard – dat geld is gewoon van mij! Natuurlijk, voor de collecte op zondag leg ik echt wel iets aan de kant hoor, als ik nog wat over heb...'

Vind jij soms dat bijvoorbeeld evangelisten die de Heere fulltime dienen heel terughoudend met geld moeten omgaan?

'Ja, die hebben het immers ook via de medebroeders en zusters van de Heere gekregen', zo denken wij dan misschien. En wij zelf dan? 'Dat is toch iets heel anders!'

O ja? Hoezo dan? Er klopt ergens iets niet in ons denkpatroon, lijkt mij. Misschien kunnen we een verandering aanbrengen in ons denken en handelen.

De Heere Jezus heeft ons voor een dure prijs voor God gekocht (1 Korinthe 6:20; Openbaring 5:9) en wij behoren nu toe aan onze Heere; we zijn slaven van God (Romeinen 6:22). Wij mogen onze nieuwe Heere helemaal aanhangen (Lukas 16:13) en Hem dienen. Dat is een heerlijke 'slavendienst', omdat wij het eigendom van een geweldige Heere zijn! En daardoor zijn wij ook niet meer eigenaren, maar alleen maar beheerders van de bezittingen die aan ons zijn toevertrouwd (geld, bezittingen, tijd, ons lichaam enz.). Dat begreep die rijke jonge man heel goed ... en hij zag op tegen de consequenties ervan (Markus 10:21).

Maar het is een reusachtig geluk om ons hele leven aan de Heere te mogen overgeven en Zijn leiding vervolgens op alle terreinen van ons leven te mogen ervaren!

De euro - ons bezit?

Jouw euro's – jouw goed recht?!

Hoe ziet ons 'budget' eruit?

Denken en doen wij niet vaak zó: we nemen een bepaald 'budget' voor onze lopende bestedingen en misschien ook om te sparen. En van het bedrag dat er dan nog over is, geven wij heel 'gul' voor het werk van de Heere?

Een budget opstellen is heel verstandig. Maar is het goed om te denken dat al onze aardse bezit ons onbepert ter beschikking staat om te gebruiken zoals we willen? Of misschien geef je het wél verantwoord uit, maar denkt daarbij somber dat je dit geld dan 'kwijt bent', bijvoorbeeld aan de Heere, aan Zijn werk of aan de armen.

Als wij er nu over nadenken hoeveel van onze inkomsten wij voor onszelf moeten uitgeven, hoeveel wij moeten sparen en wat wij voor Gods Koninkrijk kunnen doorgeven, laten we dan bedenken dat wij op alle terreinen verantwoording schuldig zijn aan de Heere! En dat wij het óók voor Hem beheren, als wij het bijvoorbeeld voor nieuwe kleding of een vakantie gebruiken (ervan uitgaand dat het nodig is en we de innerlijke overtuiging voor de Heere hebben)!

Volg Mij!

Bevrijdend naar twee kanten

Als Christenen behoren wij de Heere dus toe met alles, wat wij hebben en zijn. Dit besef zal ons dan naar twee kanten toe bij financiële zaken helpen.

Eenzijds zal de Heere ons voor onnodige gelduitgaven bewaren. In plaats van een tiende paar schoenen volgens de laatste mode of een extreem duur merkkostuum nemen we genoeg met misschien wat eenvoudigere schoenen of een wat minder luxe kostuum of overhemd. Zo wordt er geld vrijgemaakt om voor een goed doel te geven.

Een kleine tip: lees bijvoorbeeld eens, voordat je de eerstvolgende keer gaat shoppen of voor de eerstvolgende grote aanschaf, de laatste zendingsberichten, en bid ook voor je iets gaat kopen! De meeste Christenen op de wereld leven veel, veel eenvoudiger dan wij. Niemand hoeft hier als een 'lelijk eendje' rond te lopen. Maar wij hoeven echt niet mee te doen aan alle trends en meningen in onze omgeving.

1 Johannes 3:17 spreekt heldere taal over de vraag wat je moet doen naar armen toe: 'Wie nu aardse goederen heeft, en zijn broeder gebrek ziet lijden, en zijn hart voor hem sluit, hoe blijft de liefde van God in hem?'

Anderzijds mogen wij vervolgens ook vrijmoedig, in afhankelijkheid van de Heere, geld voor onze eigen behoefte en die van onze vrouw of ons gezin uitgeven. Ook de nieuwe auto of het paar schoenen of de vakantie zijn dan dingen die wij met en voor de Heere beheren. Wanneer wij vanuit deze houding ons leven leiden, hoeven wij ook niet teleurgesteld zijn dat onze bijdrage aan de collecte niet zo hoog is, als wij het graag zouden wensen. Wij hebben het aan Hem voorgelegd en mogen het dan ook aan Hem overlaten.

Iemand die relatief veel geld in de maand ter beschikking heeft, heeft daardoor trouwens totaal niet meteen het recht om meer geld 'voor zichzelf' te gebruiken dan iemand die met heel weinig moet rondkomen. Situaties in het privé- en beroepsleven kunnen hogere financiële uitgaven nodig maken (daarom zouden we trouwens ook erg voorzichtig moeten zijn om de financiële situatie van onze medebroeders en zusters te beoordelen). Maar laten we ons niet met

Blijde 'slaven'!

Pecunia non olet – Geld stinkt niet, zeiden de Romeinen. Nu wij totaal veranderd zijn in ons denken (of: zouden moeten zijn), kunnen wij dat ook voor onszelf zo ervaren. Dan kunnen we onszelf bevrijden van de schijnbaar onontkoombare macht en kracht van het geld (en van bezit in het algemeen). Dat doen we doordat wij ons helemaal aan Hem overgeven, ons ervan bewust zijn

dat wij alles van Hem ontvangen hebben (1 Kronieken 29:14) en het Hem in een leven van overgave weer teruggeven. En dan zullen we ook ons geld en bezit blijmoedig geven (2 Korinthe 9:7) en beheren voor de Heere!

Zou dat niet een heerlijke manier zijn om met geld, bezit en vermo-

gen om te gaan: tot zegen van anderen, tot vreugde voor onszelf en – tot eer van onze Meester?

In deze zin wens ik ons allemaal een goed nieuw jaar, als trouwe rentmeesters!

Martin Schäfer

'Wie het geld liefheeft, wordt van geld nooit verzadigd, en wie de overvloed liefheeft, niet van inkomsten' (Prediker 5:9)

een verkeerde verwijzing naar de tienden schuldig maken aan een foute redenering. Wij moeten de onderwijzingen uit het Oude Testament en met name van de wet geestelijk op onszelf toepassen.

In de geestelijke dingen zijn we meestal erg blij met de genade. Waarom zou bij de omgang met geld dan plotseling weer de wet moeten gelden?!

Vastbesloten bij de Heere blijven

Vóór ons ligt het grootste deel van 2015, een jaar met onbekende uitdagingen voor elk van ons. De meesten van ons hebben voor zichzelf doelen gesteld, die ze ook écht willen bereiken. Misschien hebben we ook goede voornemens, die we graag in daden willen omzetten. Een jaarwisseling is altijd een welkome aanleiding om positie te bepalen en lijnen uit te zetten.

Laten we daarbij ons geestelijke leven niet vergeten. Ook wat dát betreft is het altijd weer nodig – niet alleen maar bij de jaarwisseling – om je plaats te bepalen en misschien dingen te veranderen die wat ‘uit de koers geraakt’ zijn. Hoe is mijn verhouding tot mijn Heere? Leef ik werkelijk in gemeenschap met Hem? Welke betekenis heeft Gods Woord voor mij? Wat betekent het gebed voor mij? Hoe is mijn verhouding met mijn broeders en zusters in het geloof? Zet ik mij met kleinere en grotere taken graag in voor mijn Heere? Dat zijn vragen die we niet uit de weg willen gaan.

De Heere wil graag dat wij Hem van harte liefhebben, dat we Hem navolgen en tot Zijn beschikking staan. Hij verwacht echter ook van ons dat wij duidelijk voor Hem **Volg Mij!**

kiezen. Hij *dwingt* niemand, maar Hij wacht erop dat wij uit liefde voor Hem kiezen. Deze beide kanten worden heel duidelijk, wanneer wij in Handelingen 11:23 over de oproep van Barnabas lezen. Hij vermaande zijn broeders en zusters in het geloof om met een voornemen van hun hart bij de Heere te blijven.

Als kinderen van God zijn wij voorwerpen van Gods genade geworden. ‘Die ons verlost heeft uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde’ (Kol. 1:13; 1 Petr. 2:9).

En toch is het nodig dat wij er steeds weer op gewezen worden om daadwerkelijk in praktische gemeenschap met de Heere te leven. Dat wil zeggen: bij Hem te blijven. De tijd waarin wij leven, biedt ons heel wat mogelijkheden van afleiding, ontspanning en tijdverdrijf. Daarom is de aansporing van Barnabas van lang geleden ook voor ons nog actueel en eigentijds. Ze richt zich direct tot onze manier van leven. De eisen in deze wereld worden groter. Beroepsopleiding en werk stellen hoge eisen aan ons.

Wij willen als jonge Christenen graag aan deze eisen voldoen - maar zónder daarbij de

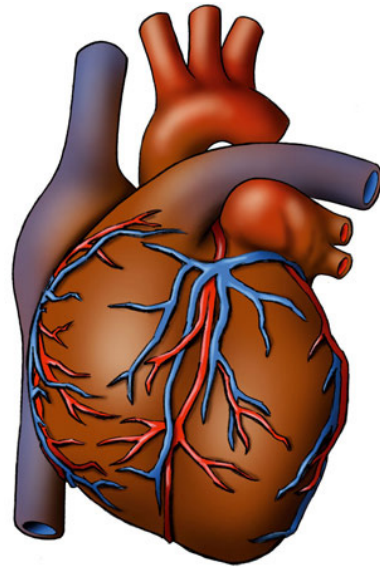
belangrijkste vraag uit het oog te verliezen: Hoe staat het met onze harten ten opzichte van de Heere? Juist jongere Christenen lopen gevaar om de Heere als het enige Onderwerp van hun hart uit het oog te verliezen. En als dat gebeurt, gaan we in andere dingen onze levensvervulling zoeken.

De oproep van Barnabas bestaat uit vier onderdelen:

1. Het gaat om onze harten, want het besluit wordt met het hart genomen.
2. Wij worden opgeroepen om een duidelijke beslissing te nemen.
3. In ons hartelijke voornemen draait alles om niemand anders dan de Heere.
4. De genomen beslissing moet ons hele leven duurzaam en blijvend bepalen. Wij moeten er dus in volharden.

Ten eerste: bij de Heere blijven is een kwestie van het hart

Het hart staat in de Bijbel vaak voor de genegenheden. Dat is het hele punt. De Heere wil onze genegenheid, onze liefde en hartelijke toewijding. 'Mijn zoon, geef mij je hart', zei de wijze Salomo (Spreuken 23:26). De Heere wacht niet allereerst op onze dienst, op onze tijd, op onze kracht, op ons geld – hoewel wij Hem ook deze dingen ter beschikking mogen en moeten stellen. Nee, het gaat Hem allereerst om onze genegenheid, om onze liefde. Het centrale motief voor al ons doen en laten in ons leven mag de liefde voor Hem zijn. In de plaatselijke gemeente in Efeze was er veel positiefs, maar het ontbrak aan het

beslissende: de liefde. Een groot deel van de gelovigen in Efeze had de eerste liefde verlaten, de beste liefde (vgl. Openbaring 2:4). De Heere had niet meer de enige plaats in hun genegenheden, en dat moest Hij hun verwijten. Laten wij daaruit voor onszelf leren om Hem werkelijk hartelijk lief te hebben en Hem de plaats te geven die Hem toekomt. Hij heeft alles voor ons gegeven. Hij is aan het kruis van Golgotha voor ons gestorven. Heeft Hij er daarom geen recht op, dat wij Hem een antwoord op Zijn liefde geven?

Ten tweede: bij de Heere blijven vraagt een beslissing

Elke dag in ons leven nemen we beslissingen. Belangrijke en minder belangrijke. Bewuste en nog vaker onbewuste! Maar hoe staat het met deze beslissing om met de Heere te leven? Wie de beslissing genomen heeft om de Heere Jezus als Verlosser aan te nemen, die mag ook deze beslissing nemen én vasthouden: helemaal met Hem en voor Hem te leven. Juist aan het begin van een nieuw jaar mogen wij dit besluit van ganser harte vernieuwen.

Vastbesloten bij de Heere blijven

Het is niet acceptabel of normaal Hem maar half te dienen en half voor deze wereld te kiezen. De Heere wil ons graag *helemaal*, en Hij wil dat wij heel bewust Zijn kant kiezen. Of wij zijn er voor de Heere, ook in onze dagelijkse omgeving waar wij onze taak uitoefenen; óf wij laten ons door de wereld en wereldse dingen in beslag nemen.

Een groot dienaar van de Heere riep aan het eind van zijn leven het volk van God op om deze beslissing te nemen. Het was Jozua, die het volk Israël in het land Kanaän gebracht had. Hij kwam met de volgende woorden tot de kern: 'Kies voor u heden wie u zult dienen ... Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!' (Jozua 24:15). Hebben wij allemaal deze beslissende keuze gemaakt?

Ten derde: het gaat om de Heere en om Zijn rechten op ons

Wat een geluk dat wij de Heere Jezus als onze Heiland kennen! Hij is het Die ons heil en leven heeft gebracht. Het is voor iedereen nodig om Hem allereerst als Heiland aan te nemen, de zonden te belijden en om vergeving te vragen.

Maar het is ongetwijfeld een tweede belangrijke punt om Hem daarna in je alledaagse leven – in het gezin, op school en werk, in je vriendenkring enz. – als Heere te erkennen. Dat heeft met echte navolging te maken.

De Heere dienen en bij Hem te blijven, betekent Zijn rechten te erkennen en er in de praktijk rekening mee te houden. Bij de Heere blijven betekent gehoorzaamheid tegenover Zijn Woord. De meeste mensen – en helaas ook veel Christenen – doen liever wat hen zelf bevalt. Ze bekommeren zich niet om de rechten van de Heere Jezus. Bij ons moet dat anders zijn. *Wij eren Hem*

door gehoorzaamheid en afhankelijkheid. Toen Saulus van Tarsus onderweg naar Damascus was, had hij een beslissende ontmoeting met Jezus Christus. De eerste vraag die hij stelde, luidde: 'Wie bent U, Heere?' (Handelingen 9:5).

Nadat hij had begrepen met Wie hij te doen had, luidde z'n tweede vraag: 'Wat moet ik doen, Heere?' (Handelingen 22:10). Vanaf dat tijdstip wilde Paulus niet meer zijn eigen wil doen, maar zich helemaal aan de Heere ter beschikking stellen.

En ook wij mogen in het pas begonnen jaar steeds weer deze vraag stellen: 'Wat moet ik doen, Heere?'

Ten vierde: bij de Heere blijven is een blijvende zaak

Het is een volstrekt Bijbelse gedachte dat wij niet maar zo af en toe naar de wil van onze Heere vragen. Hij wil graag dat wij permanent bij Hem blijven.

Veel kinderen van God zijn ooit goed begonnen. Ze zijn de Heere een tijdje enthousiast gevolgd en hebben naar Zijn wil gevraagd. Na een tijd kwam hun eigen wil meer en meer terug. De Heere Jezus en Zijn belangen schoven naar de achtergrond... Zo zou het niet moeten zijn!

De Heere wil voortdurend in ons leven aanwezig zijn. Hij wil graag dat wij steeds weer naar Hem vragen, dus elk moment en in alle levensomstandigheden.

Wij kennen allemaal van die situaties waarin het best makkelijk is om de wil van de Heere te doen en Zijn kant te kiezen. Maar we kennen ook situaties waarin de wil van de Heere helemaal niet zo prettig lijkt, omdat we dan met moeilijkheden te maken krijgen. Juist dán echter blijkt hoe onze verhouding tot Hem écht is.

Volg Mij!

Een mooi voorbeeld is Daniël. Als jongeman in een vreemde omgeving in Babel neemt hij in zijn hart de heldere beslissing 'zich niet te besmetten met de gerechten van de koning' (Daniël 1:8). Om deze beslissing te nemen had hij heel wat moed nodig. Maar Daniël sloot geen compromis. En waar had hij deze beslissing genomen? **In zijn hart!**

Daarmee zijn we weer bij het eerste punt aangekomen. De oproep van Barnabas is voor ons allemaal bestemd. Bij de Heere blijven met heel je hart is iets voor jonge gelovigen, maar ook voor gelovigen die al wat ouder worden. *Iedereen* wordt aangespoord om in het dagelijkse leven dicht bij de Heere

te blijven en Hem na te volgen. Door zo'n gedrag wordt de Heere Jezus geëerd en worden wij voor de aanvallen van de vijand bewaard.

David, die een beeld van de Heere Jezus is, zei eens tegen zijn volgelingen: 'Blijf bij mij ... Bij mij zult u veilig zijn' (1 Samuël 22:23). Dit woord uit het Oude Testament mogen wij ons ook aan het begin van 2015 eigen maken.

De Heere wil ons bewaren, wanneer wij maar dicht bij Hem blijven en Hem trouw volgen. Het is de moeite waard. **Gegarandeerd!**

Ernst August Bremicker

Daniël nu nam zich in zijn hart voor zich niet te besmetten met de gerechten van de koning of met de wijn die hij dronk. Daarom verzocht hij het hoofd van de hovelingen of hij zich niet zou hoeven te ont-reinigen. (Daniël 1:8)

Carnaval – kun je als Christen een nar zijn?

Carnaval – kun je er als Christen aan meedoen?

Het zal de komende tijd wel weer een hele drukte worden. Tot aan het aanbreken van Aswoensdag wordt er gedanst, gelachen, gedronken en de zogenaamde seksuele vrijheid uitgeleefd. Prachtig dat er nog carnaval, het 'Vijfde jaargetijde' bestaat...?

Wanneer je op zoek gaat naar de betekenis en herkomst van carnaval – zo heet deze 'tijd van de dwazen' in Nederland –, dan verbaas je je. Er wordt ook een religieuze betekenis aan toegekend. Maar wij zijn eraan gewend geraakt, dat bepaalde heidense gebruiken tot Christelijke feestdagen omgevormd werden (bijvoorbeeld Kerstmis), en omgekeerd.

Het carnaval (Zuid-Duits: Fasnacht) is de 'tijd voorafgaand aan de vastentijd'. Eigenlijk heeft dit woord te maken met 'fasen', en dat is een oud woord voor 'dwaas zijn'. In de loop van de tijd ging men dit carnaval noemen. 'Carne vale' komt uit het Middellatijn en betekent: 'vlees, vaarwel!' Dat wil zeggen: *Tot ziens vlees*, omdat er 40 dagen geen vlees meer te eten valt.

Daarom wordt met carnaval het eigen zondige vlees echt uitgeleefd. Er is echter

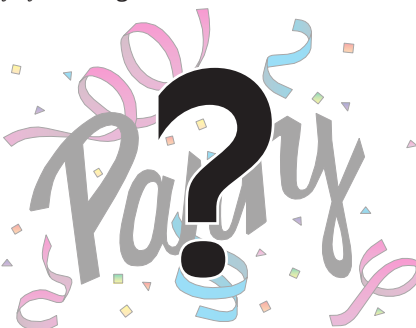
ook nog een andere voorouder van het carnaval. Al in de tijd van de Romeinen werd aan het einde van het jaar de god Saturnus gevierd. Tijdens de 'Saturnalia' werden de slaven door de vrijen bediend. Ter ere van de godin Isis werd dan een scheepswagen door de straten getrokken en geschommeld. Waarschijnlijk laat het woord carnaval zich van deze 'Carrus navalis' (drijvende wagen) afleiden.

Later maakte men uit de heidense cultus een Christelijk feest. En dit viel midden in de tijd van vasten en boete-doening, die na de kerst begon. Op de zondag voor Rozenmaandag (de 'Laetare') mocht men vrolijk feestvieren.

Uit het feest van het verdrijven van de winter ontstond de 'Vastavent' (waarschijnlijk van het Keulse woord 'Fastelovend' afgeleid).

Ook toen gold al: op Aswoensdag is alles voorbij. De uitgelaten 'Mommen en Trommen' gingen ook niet aan de kloosters voorbij. Denk je eens in: op papencarnaval werd zelfs een nar tot bisschop gekozen!

Een blik in de geschiedenis laat zien: het carnaval heeft als 'feest van de omgekeerde wereld' een belangrijke plaats in het rooms-katholieke kerkelijke jaar. Het is rechtstreeks

Volg Mij!

verbonden met de Aswoensdag en de voorafgaande en erop volgende vastentijd. Zonder die tijd zou carnaval niet denkbaar zijn. De eigenlijke vastentijd begint na de Kerst en eindigt met Pasen¹.

Een Christelijk carnaval?

Van het dwaze gedoe van carnaval zegt men te kunnen bewijzen dat het teruggaat op het twee-staten-model van de kerkvader Augustinus: Aan de ene kant sprak men over 'het rijk van God', aan de andere kant over 'het rijk van de satan'.

In een korte tijd – namelijk bij het carnaval – kan het kortstondige rijk van satan zich in alle vluchtigheid, kleurigheid, met drastische overdrijving en dwaze praal ontvouwen. En de katholieke kerk lijkt een soort van ontspanning door losbandigheid opzettelijk te hebben gewild of tenminste te hebben toegestaan. Het doel was dat de Christenen daardoor meer bereid zouden zijn het vasten weer over te nemen.

Voordat de 40-daagse Paas-vastentijd begint op Aswoensdag, hebben de (naam-) Christenen de laatste dagen nog één keertje (of vaker...) heel goed gegeten, gedronken, gedanst en feest gevierd, zich van alle benauwende banden bevrijd, om daaruit weer moed te putten om zichzelf onder het kerkelijke juk te plaatsen.

Aswoensdag heeft z'n naam trouwens gekregen doordat de as van de palmen van de Palmzondag van het voorbije jaar op deze Aswoensdag gewijd werd en door de priester op het voorhoofd of de schedel van de 'gelovigen' gestrooid werd. Daarbij moest iedereen eraan herinnerd worden, dat hij uit stof gevormd was en na zijn dood tot stof zou weerkeren. Op Aswoensdag werd volgens de volksoverlevering bovendien de duivel

vanwege zijn misdrijven tegen de Goddelijke verordening uit de hemel geworpen. Vandaar mogelijk ook de festiviteiten op de dagen voor de woensdag, waardoor de duivel om zo te zeggen moest worden verdreven.

Wat zegt de Bijbel ons met betrekking tot carnaval?

Tot zover wat informatie over het carnaval. Voor Christenen komt nu de vraag op: Hoe gaan we om met carnaval? Heeft de Bijbel iets over dit onderwerp te zeggen?

Daarbij willen we op deze plaats niet voorschrijven wat ouders tegen hun kinderen of hun leraren moeten zeggen, wanneer die op school met carnaval te maken krijgen. Maar wanneer wij bijbelse antwoorden klaar hebben, zullen wij niet het gevaar lopen, bijvoorbeeld met een ongefundeerde mening de leraren van ons te vervreemden. Wij moeten in wijsheid wandelen, juist 'tegenover hen die buiten zijn' (Kolosse 4:5).

En hoe sta jij tegenover carnaval?

1. De Bijbel spreekt natuurlijk vanzelfsprekend niet specifiek over carnaval. De Bijbel is nu eenmaal geen wetboek, waarbij wij de dingen op alfabet kunnen naslaan. God laat ons in de Bijbel veel meer de grondregels zien, die wij op onze levenswandel moeten toepassen. Ons geweten moet in het licht van Gods Woord gesteld worden. Dan alleen kunnen we een besluit nemen dat Gods goedkeuring heeft, zonder dat we dit doen uit wettische gehoorzaamheid en het klakkeloos overnemen.

2. De carnavalstijd valt midden in de **vasten-tijd**. En over het vasten zegt de Schrift iets: met name in het Oude Testament, in de Evangelieën en in Handelingen. Waarom

¹ Het 'liturgische jaar' met zijn feesten en gebruiken is naar analogie met oudtestamentische, Joodse feesten geleidelijk in Christelijke kerken geïntroduceerd en is niet op de Bijbel gefundeerd. Hoewel veel Christenen bijv. Pasen of Kerstmis oprecht willen vieren, is de enige aangegeven speciale dag ('feestdag') in het Nieuwe Testament de eerste dag van de week, de 'dag des Heeren'.

noem ik dat nadrukkelijk? Omdat we in de Brieven van het Nieuwe Testament geen enkele vermaning over het vasten vinden. We vinden er maar twee vermeldingen dat Paulus gevast heeft. Dat maakt duidelijk dat het letterlijke vasten in onze huidige tijd niet meer de betekenis kan hebben die het vroeger had.

Paulus heeft gevast (2 Kor. 6:5; 11:27). En in Handelingen lezen we eveneens over vasten (Hand. 10:30; 13:2; 14:23; 27:9). Vasten wordt ook in verband met het gebed genoemd ('Maar dit geslacht gaat niet uit dan door bidden en vasten', Matth. 17:21). Dat wijst erop dat het bij een ernstig gebed gepast is om af te zien van de genoegens van het dagelijks leven.

Aan deze Schriftplaat- sen kun je zien dat het uitgangspunt van de huidige carnavalstijd (nl. een door de kerk voorgeschreven tijd van vasten) beslist geen Bijbels voorschrift voor Christenen is.

Daarmee zeg ik niet dat je vandaag niet zou mogen vasten, om op een bijzondere manier een gebedsonderwerp intensief voor God te brengen. Maar er bestaat geen voorgeschreven 'Christelijk vasten'.

God wil veeleer dat wij in principe afstand doen van elke last en elk genot, die ons in de Christelijke wedloop in de weg staan: 'Laten wij alle last en de zonde die ons lichtelijk omstrikt, afleggen en met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt, terwijl wij zien op Jezus...' (Hebreeën 12:1).

3. Bij carnaval horen uitbundige en onge-remde 'vreugde'-feesten, die vergezeld gaan van oorverdovende muziek met overheersende ritmes. Alcohol, vandaag de dag vaak ook drugs en overmatige genotzucht zijn hier maar een paar voorbeelden van. Het zal

iedere Christen wel duidelijk zijn dat dat niets te maken heeft met de Christelijke vreugde, die wij mogen genieten. Petrus schrijft in zijn tweede Brief: 'Zij achten een zwelgpartij overdag een genot; [ze zijn] vlekken en smetten en zwelgen in hun eigen bedriegerijen, als zij met u brassen. Zij hebben ogen vol overspel en houden niet op te zondigen; zij verlokken onstandvastige zielen en hebben een hart, geoefend in hebzucht, kinderen van de vervloeking' (2 Petrus 2:13-14).

En de kleinzoon van de grote koning Nebukadnezar, Belsazar in Daniël 5, zou voor ons een grote waarschuwing moeten zijn. Voor hem was zo'n uitgelaten feest de laatste maaltijd in zijn leven; nu staat hij voor God, aan Wie hij rekenschap schuldig is voor zijn leven!

4 Trouwens, meestal gaat zo'n zwelgpartij gepaard met het **lasteren van Goddelijke Personen**.

Dat was zo bij Belsazar (Daniël 5:4). En Judas maakt dat in zijn Brief ook heel duidelijk: 'Maar evenzo verontreinigen ook deze dromers het vlees en verwerpen de heerschappij en lasteren

de heerlijkheden... Maar dezen, al wat zij niet kennen, lasteren zij; en in al wat zij van nature weten, zoals de redeloze dieren, daarin verderven zij zich.... Dezen zijn vlekken in uw liefdemalen, zonder vrees brassen zij in uw bijzijn en weiden zichzelf' (Judas 8-12). Is het niet waar dat de beschrijving van deze mensen als dieren, juist in carnavalstijd, de spijker op de kop slaat? Daarbij zinspeel ik niet alleen maar op alle varianten in de verkleedkleren. En hoeveel wordt er in de carnavalstoespraken ook niet godslasterlijk gesproken. Daar kan een Christen niets mee van doen hebben.

5 In 2 Petrus 3 hebben wij al gezien, dat tegelijk ook van **echtbreuk** sprake is. Er

is nauwelijks een tijd waarin huwelijken en relaties zo zeer gevaar lopen als bij carnaval. Door de verkleeding kun je de persoon tegenover je niet herkennen – en ben je vrij om met diegene te dansen met wie je wil. En niet zelden belanden dan twee wildvreemde mensen met elkaar in bed. Misschien alleen voor een nacht (al erg genoeg!), misschien ook voor een langere tijd.

De Bijbel spreekt daarover heldere taal: 'Maar de vreesachtigen en ongelovigen en zij die gruwelen bedrijven en moordenaars en hoereerders, en tovenaars en afgodendienaars en alle leugenaars - hun deel is in de poel die van vuur en zwavel brandt; dit is de tweede dood' (Openbaring 21:8). Ook dat maakt duidelijk dat een Christen zich bij het vieren van de carnaval niet goed kan voelen en er ook geen deel aan kan nemen². Anders kan het gebeuren, dat een gelovige zo'n zondig gedoe plezierig gaat vinden en zelf in zonde valt.

6 Bij het laatste punt is de **verkleedpartij** al ter sprake gekomen. Ook in de Bijbel vinden wij mensen die zich verkleed hebben. En je kunt niet zeggen, dat er ook maar één positief voorbeeld tussen zat. Saul verkleedde zich, toen hij naar de waarzegster ging; hij werd ontdekt (1 Samuël 28). Tamar was de schoondochter van Juda, maar zij verkleedde zich als een hoer (Genesis 38). Was het goed, dat Jakob zich verkleedde, om voor Ezau te spelen (Genesis 27)? En hoe ging het met Achab en Josia, die zich in de oorlog verkleedden (1 Koningen 22; 2 Kronieken 35)? Zelfs de duivel 'verkleedt' zich en komt daarom als een engel van het licht (2 Korinthe 11:14). En daarom komen ook zijn navolgers, valse profeten, in schaapskleren (Mattheüs 7:15). Bovendien worden juist door de carnavaleske verkleedpartijen sommige verdorven personen en krachten onschuldig voorgesteld (duivel, heksen). Hoe zou een Christen na

het lezen van deze voorbeelden nog aan zulke verkleedpartijen kunnen meewerken? Wanneer iemand zich verkleedt, wil hij een persoon voorstellen - iemand die hij in werkelijkheid niet is. Dat hebben we als kinderen vast en zeker allemaal wel eens een keer gedaan. Hangt met dit verkleeden echter niet vaak het verlangen samen, dat ik graag iemand anders had willen zijn, bepaalde eigenschappen graag zou hebben gehad, die de Heere mij niet verleend heeft?

7 Tenslotte wil ik graag nog iets zeggen over het zogenaamde vrouwen carnaval of '**oudewijencarnaval**'. Op deze speciale donderdag hebben de vrouwen het voor het zeggen, en kunnen zich van het hele gezag van de mannen ontdoen. Uiteindelijk is het hele carnaval immers een zich losrukken van alle normen en regels. Ieder kan doen en laten wat hij wil. Hij kan zijn persoonlijke 'vrijheid' uitleven (en merkt niet, dat het niets anders is dan gevangenschap door de duivel). Maar het overtreden van de scheppingsorde van God geeft de carnavalesvrouwen blijkbaar heel veel plezier; terwijl God heeft bepaald dat de man het hoofd van de vrouw is (1 Korinthe 11:3), en dat is een bepaling die tot vandaag de dag nog geldt. 'U, vrouwen, weest aan uw mannen onderdanig, zoals het betaamt in de Heere' (Kolosse 3:18). Dit vers kun je ook in de carnavalstijd niet simpelweg negeren!

Afsluitend

Al deze punten maken tenslotte duidelijk, dat een leven dat God behaagt niet te rijmen valt met het vieren van carnaval. Natuurlijk mogen we blij zijn. We mogen ook best een goede maaltijd nemen. Maar zwelgpertijen en bandeloosheid in de zin van carnaval passen totaal niet bij een Christen. Omdat het niet bij Christus past. En *Hem* willen we toch graag blij maken?!

Manuel Seibel

² Laten we hier liever consequent zijn! Een Christen die deelneemt aan carnaval, zonder de ergste uitwassen mee te maken, is en blijft een *karikatuur* van een discipel en zeker geen geloofwaardige getuige van zijn Heere en Zaligmaker.

Bijbelstudie

Het boek Spreuken (1)

Het boek Spreuken¹

Titel: De Hebreeuwse titel 'Mischlej Shelomo' betekent iets als 'gelijkenissen van Salomo' of 'woorden gesproken door Salomo'. Ook de titel 'Spreuken' (of Spreekwoorden) lijkt nauw aan te sluiten bij het idee van beknopte, nauwkeurige uitspraken. Men heeft de Spreuken al eens 'korte zinnen uit een lange levenservaring' genoemd. Het zijn zo te zeggen 'leefregels van Boven voor het leven hier beneden'.

Auteur:

- 1 De hoofdstukken 1-29 zijn door Salomo geschreven. De hoofdstukken 25-29 zijn later door 'de mannen van Hizkia' (Spr. 25:1) overgeschreven.
- 2 Hoofdstuk 30 is afkomstig van een zekere 'Agur', van wie we verder niets weten.
- 3 In hoofdstuk 31 vat koning Lemuël de

adviezen van zijn moeder samen. Ook over Lemuël weten we niets. Sommigen beschouwen dit als een pseudoniem voor Salomo, die hier het advies van zijn moeder Bathseba neerschrijft. Maar dit is een vermoeden en valt niet met zekerheid te bewijzen.

Algemene gedachten:

De manier van uitdrukken in Spreuken is buitengewoon praktisch. In Jeremia 18:18 worden drie groepen personen genoemd, die het volk onderwijs gaven: de priester (door de wet), de profeet (door het Woord) en de wijze (door de raadgeving). De laatstgenoemde spreekt in Spreuken. De volgende tabel moet de verschillende soorten onderwijzing duidelijk maken.

Thema:	Profeet	Priester	Wijze
Gerechtigheid	Het is rechtvaardig...	Het is een gebod van God	Het is wijs (om zo te handelen)
Zonde	Het is ongehoorzaam ...	Het is onrein en verontreinigt	Het is dwaas...

Sommige verzen uit de Spreuken worden in het Nieuwe Testament geciteerd. En bepaalde verzen uit het Nieuwe Testament bevatten een toespeling op verzen uit de Spreuken.

Indeling van het boek Spreuken

Salomo heeft naast de Spreuken ook Psalm 127, het boek Prediker en Hooglied als deel van het geïnspireerde Woord van God geschreven. Men kan in de

¹ Gebaseerd op gedachten uit het Franse en Duitse boek van H. Rossier over het boek Spreuken. In het Nederlands kunnen we 'De hemelsblauwe draad' aanbevelen, een commentaar van H.A. Ironside op de Spreuken.

drie Boeken een zekere geestelijke groei ontdekken.

De prediker laat de mensen 'onder de zon' zien, zonder een speciale openbaring van de kant van God. Zo mondt het boek uit in de vermanende woorden: 'Vrees God' (Prediker 12:13). De Spreuken laten ons de zoon van de wijsheid zien in zijn verhouding tot God, Die met Zijn verbondsnaam 'HEERE' genoemd wordt. Deze zoon wordt onderwezen hoe hij in deze wereld moet wandelen. In Hooglied vinden we de liefdesrelatie tussen een bruid en haar bruidegom.

Men heeft deze drie boeken ook wel vergeleken met de tabernakel: de voorhof (onder de zon); het heiligdom, waar door de kandelaar licht wordt verspreid (en daarmee wijsheid); en het heilige der heiligen, dat het fundament voor onze relatie met Christus voorstelt.

In tegenstelling tot de geestelijke groei, die ons wordt getoond, vinden we bij Salomo helaas juist geestelijk verval. De toewijding tot zijn Heere die wij in zijn jeugd vinden, en die gekoppeld was aan de door God gegeven wijsheid, wordt door de afgoden verdrongen en leidt tot een leven dat door ijdelheid en ontevredenheid gekenmerkt is - een zekere analogie tot het boek Prediker. Ook al denken sommige uitleggers dat Salomo goed terechtgekomen is, toch moet zijn leven een ernstige waarschuwing voor ons zijn!

Indeling van de Spreuken

Het boek Spreuken is voor ons op het eerste oog onsystematisch geschreven. Er zijn echter vier of vijf grote gedeelten:

Hoofdstuk 1-9 is als het ware één lange inleiding

Hoofdstuk 10-24: Spreuken van Salomo

Hoofdstuk 25-29: De onder Hizkia verzamelde spreuken van Salomo

Hoofdstuk 30: Woorden van Agur

Hoofdstuk 31: Woorden van Lemuël

Vondsten – L. M. Grant bij Spreuken 25-31:

Hoe moeilijk we ook de exacte eenheid van dit boek met alle onderwerpen kunnen vatten, tóch bestaat die eenheid. En inderdaad: omdat wij geloven dat dit boek door God geïnspireerd is, geloven we ook in de volmaakte rangschikking van dit boek, en de volledige eenheid met de rest van de Schrift. Goud ligt niet altijd aan het oppervlak van de aarde: meestal is het nodig dat we hard en ijverig werken ... maar met wát voor een beloning!

Het Boek Spreuken en andere Bijbelboeken zijn dan ook nog lang niet ontgonnen.

Praktische tip:

Het volgende idee is al vaak aanbevolen: Spreuken heeft 31 hoofdstukken. Waarom niet eens een jaar lang iedere dag van de maand een hoofdstuk uit Spreuken lezen? Natuurlijk aanvullend, anders wordt je geestelijke voedsel te eenzijdig.

Voor lezers die dit Bijbelboek voor hun dagelijkse Bijbelstudie willen houden, geven wij nog een tip: de afzonderlijke gedeelten bevatten ook vragen, die stimuleren om zelf in de tekst te gaan 'spitten'. Het is zeker nuttig als je de resultaten in een aantekeningenschrift of iets dergelijks noteert.

Hoofdstuk 1: Het begin van de wijsheid

- V. 1-6: Inleiding
- V. 7: Sleutelvers
- V. 8-19: Verschillende onderwijzingen aan de 'zoon'
- V. 20-33: De gepersonifieerde 'Wijsheid' roept op tot bekering

De eerste zes verzen vormen een inleiding, die het doel van het boek beschrijft: om aan onverstandigen schranderheid te geven en aan een jongeman kennis en bedachtzaamheid.

Vers 7 vormt de sleutel tot het begrijpen van het hele boek. De vrees van de HEERE (d.w.z.: diepe eerbied en ontzag voor Hem) is de eerste stap op de weg naar deze kennis, terwijl verachting van de goddelijke onderwijzing niets anders dan dwaasheid is.

De verzen 8-19 bevatten drie onderwijzingen, die met 'mijn zoon' beginnen: vers 8-9; 10-14; 15-19. Wat is de belangrijkste uitspraak in elke onderwijzing?

In het laatste gedeelte wordt de wijsheid als persoon voorgesteld, die tot bekering oproept (vs. 20-23), de mens luistert echter niet naar de stem van de wijsheid (vs. 24-25), daarom worden vervolgens de gevolgen geschilderd voor mensen die geen berouw hebben (vs. 26-32). Toch volgt afsluitend nog een keer een uitnodiging om te luisteren (vs. 33).

Vondst – W. Kelly bij Spreuken

1:1-6:

'Onderwijs' in combinatie met wijsheid is een bijbelse uitdrukking die de gedachten van opvoeding, correctie en waarschuwing bevat.

Daardoor wordt het morele doel van Goddelijke onderwijzing openbaar, in tegenstelling tot het alleen maar toepassen of showen van menselijk intellect.

Hoofdstuk 2: De waarde van de wijsheid

- V. 1-4: Als ...
- V. 5-9: Dan ...
- V. 10-22: De wijsheid als gids door het leven

De eerste vier verzen noemen de voorwaarde voor het verkrijgen van begrip en inzicht. Het zijn in principe drie voorwaarden, die allemaal met 'als' beginnen. Ze geven nuttige tips voor persoonlijke Bijbelstudie:

1. Het Woord van God aandachtig en oprecht 'aannemen' en 'bewaren' (vs. 1-2);
2. om 'verstand roepen'; in biddend opzien Bijbellezen, zie Psalm 119:18-27 (vs. 3);
- 3 'speuren naar kennis'; d.w.z.: trouw en systematisch Bijbellezen (vs. 4).

De verzen 5-9 laten het resultaat van deze bezigheid zien (dan ...): God zal zo'n gebed verhoren en zo'n ijver belonen. Hij belooft ons om dan ons inzicht en begrip in Zijn plannen te vermeerderen.

De zo verkregen wijsheid zal je op je weg leiden en bewaren (vs. 10-22). Welke twee wegen worden in dit gedeelte tegenover elkaar geplaatst (vs. 12 en 20)? De wijsheid leidt de oprechten op de juiste weg (vs. 20) en naar de juiste woonplaats (vs. 21).

Vondsten – W. Kelly bij Spreuken

2:1-8:

'Want de HEERE geeft wijsheid'. Dat betekent dat ik niet door menselijk verstand wijs word, maar alleen de HEERE geeft ware wijsheid.

Wat Hij in Zijn Woord zegt, geeft écht inzicht en begrip. En iedereen die deze kennis zoekt, zal haar ook vinden.

Hoofdstuk 3: Richtlijnen voor jonge mensen

V. 1-10: Mijn zoon, vergeet mijn onder-richt niet

V. 11-20: Mijn zoon, verwerp de vermaning van de Heere niet

V. 21-35: Mijn zoon, laat ze niet wijken van je ogen

De bovenstaande indeling verwijst naar de drievoudige aanspraak 'mijn zoon' in dit hoofdstuk. In het eerste gedeelte luidt de oproep om het onderwijs van de wijsheid niet 'te vergeten'. In het volgende wordt de zegen getoond die er het gevolg van is. Welke beloften noemt het gedeelte (vs. 2,4)? Bovendien bevat het gedeelte twee waarschuwingen (vs. 5-7) evenals een praktische oproep (vs. 9). Welke beloften worden daaraan verbonden?

Het tweede gedeelte, dat met een oproep begint om de onderwijzing van de Heere niet te verwerpen, haar niet af te wijzen, wil ons nog twee 'richtlijnen' aan de hand doen:

- *God, onze Vader, moet ons opvoeden, en Hij doet dat uit liefde.*

- *Geestelijke rijkdom is meer waard dan elke aardse rijkdom, want die vergaat.*

De derde alinea laat zien: wanneer wij de wil van God steeds voor ogen hebben, is dat een veilige weg waarop je bewaard wordt (vs. 23 en 26).

Welke verantwoordelijkheid laten ons de verzen 27-30 zien?

Met welke instelling van ons hart eren we de Heere (vs. 32-34)?

Vondsten – H. Rossier bij Spreuken 3:1:

Het kenmerk van de zoon moet de onderworpenheid aan de geboden zijn. Aan deze geboden, die uit Gods gezag voortgekomen zijn, moet de zoon zich onderwerpen. Een ander kenmerk moet het geheugen van de zoon zijn, dat erin geoefend is zich de onderwijzing te herinneren.

Hoofdstuk 4: Want ik geef jullie een goede les

V. 1-9: Verwerf wijsheid

V. 10-19: Bewaar wijsheid

V. 20-27: Pas de wijsheid toe in de praktijk

In het eerste gedeelte (vs. 1-9) stelt Salomo zichzelf als zoon tot voorbeeld in zijn gedrag tegenover de onderwijzingen van zijn vader David (zie vs. 3).

De verzen 4 tot 9 zijn een citaat van David. Kun jij je nog fundamentele onderwijzingen van je ouders herinneren? Welke positieve gevolgen heeft 'het verwerven van de wijsheid' (vs. 8 en 9)?

Het tweede deel (vs. 10-19) begint met een ernstige oproep om de verworven wijsheid te bewaren en dus niet weer los te laten (vs. 10-13). Dan zet Salomo het 'pad van de goddelozen' tegenover 'het pad van de rechtvaardigen'. Waarmee vergelijkt hij deze beide wegen (vs. 18 en 19)?

In het derde deel (vs. 20-27) wordt de wijsheid toegepast op het leven van het geloof in de praktijk. Goddelijke wijsheid moet het hele leven van jongeren bepalen. Welke verschillende lichaamsdelen worden in vers 20-27 genoemd?

Vondsten – H.A. Ironside bij Spreuken 4:13-17:

Het principe dat hierin uiteengezet wordt, is van uitzonderlijk belang en kan niet genoeg benadrukt worden: Een kind van God wordt opgeroepen om zich van alle kwaad af te scheiden ... Een goede loods kent misschien niet iedere afzonderlijke rots, elke rif, maar zijn wijsheid zit hem daarin dat hij *de veilige vaargeul* weet te benutten.

Zo hoeft ook de Christen zich niet met alle kwaad om hem heen bezig te houden. Hij volgt eenvoudig de 'veilige weg', die Gods Woord hem wijst.

Bijbelstudie: Het boek Spreuken

Hoofdstuk 5: Want de wegen van een man zijn vóór de ogen van de HEERE

V. 1-14: De vloek van de verboden lust
V. 15-23: De zegen van de huwelijksliefde

Steeds weer vinden we in Spreuken de 'vreemde vrouw' die 'de zoon' wil verleiden tot ongeoorloofde seksuele relaties en echtbreuk.

In het eerste deel van dit hoofdstuk beschrijft Salomo beeldend zowel de acties van deze vrouw als ook de verwoestende gevolgen voor de jonge man, als hij toegeeft aan haar verleidingen.

In het tweede deel roept Salomo zijn zoon op om de 'vrouw van zijn jeugd', dus zijn echtgenote, trouw te blijven en van de gemeenschap met haar te genieten. Geen enkele ontrouw, hoe verborgen ze voor de ogen van andere mensen ook mag zijn, ontgaat het oog van God.

Dit hoofdstuk bevat zelfs voor jongeren in onze tijd een bijzonder belangrijke uitspraak: seksualiteit is een geschenk van God voor het huwelijk (dus tussen één man en één vrouw), en alle seksuele relaties voor of buiten het huwelijk zijn in Gods ogen zonde.

Vondsten – A.C. Gaebelien bij Spreuken 5:11-13:

Salomo kreeg herhaaldelijk deze waarschuwingen. Maar nadat hij grote rijkdom en eer vergaard had en zijn roem overal bekend werd, verging het hem net als heel wat rijke en succesvolle mensen uit onze dagen: hij nam de waarschuwingen niet ter harte en moest in zijn eigen leven de waarheid van de woorden ervaren, die hijzelf onder leiding van Gods Geest had opgeschreven.

Hoofdstuk 6: Vallen voor de zoon van de wijsheid

V. 1-5: De borgstelling
V. 6-11: De luiaard
V. 12-19: De heilloze man (een nietsnut)
V. 20-35: De vreemde vrouw (de verleiding)

Dit hoofdstuk laat nog andere valkuilen zien, die op de weg van de 'zoon van de wijsheid' op de loer liggen. Hij moet hier heel zorgvuldig voor oppassen.

Het eerste deel (vs. 1-5) waarschuwt ervoor om borg voor iemand te staan. Want dat kan een valstrik zijn die je in problemen kan brengen, die je niet kunt overzien en waardoor al heel wat jongeren geruïneerd zijn.

Het tweede gedeelte (vs. 6-11) beschrijft een persoon die wij in het boek Spreuken herhaaldelijk tegenkomen: de luiaard. Welk dier wordt aan zo'n luiak tot voorbeeld gesteld? Wat zijn de gevolgen van een overmatige behoefte aan rust (zeg maar: luiheid)?

In het derde gedeelte (vs. 12-19) wordt een 'Belialsmens' beschreven, een 'verdorven mens', die alleen maar verkeerde en boosaardige dingen in de zin heeft. Noem eens de zeven 'gruweldaden' in de ogen van God.

In het vierde gedeelte (vs. 20-35) wordt opnieuw het gevaar van de verleiding tot immoraliteit door de 'vreemde vrouw' beschreven. Wat kan de Christen daarvoor behoeden (vs. 23 en 24)? Hoe beoordeelt de wijsheid echtbreuk (vs. 32)? Wat is erger: diefstal (uit nood) of echtbreuk? Waarom?

Vondsten – J.N. Darby bij Spreuken 6:1-11:

Aan het begin van dit hoofdstuk worden twee levensbelangrijke principes opgesomd: je niet ondoordacht voor de toekomst te binden (1-5) en met het oog op de tegenwoordige tijd niet lui te zijn (6-11).

Hoofdstuk 7: Laat je niet verleiden

- V. 1-5: Een appèl om de waarschuwingen ter harte te nemen
- V. 6-23: Beschrijving van hoe een echtbreker te werk gaat
- V. 24-27: De gevolgen voor iemand die zich laat verleiden

God alleen kent de verdorvenheid van het menselijke hart volkomen. Dat is voor Hem de aanleiding om nog een heel hoofdstuk te wijden aan een onderwerp dat ook al eerder aangeroerd werd: de verleiding van de 'zoon' door de 'vreemde vrouw', een echtbreker.

Om ernstig en concreet voor zulke vrouwen waarschuwen, beschrijft de Heilige Geest in duidelijke beelden hoe zo'n meisje of vrouw te werk gaat.

Vergelijk het laatste vers (27) met Jakobus 1:14 en 15.

Vondsten – W. Kelly bij Spreuken 7:1-5:

In de persoonlijke oproep aan de 'zoon' wordt de blijvende waarde van het Woord van God in alle ernst getoond. 'Mijn zoon, neem mijn woorden in acht, berg mijn geboden bij jou op'. Wij hebben niet alleen afhankelijkheid van God nodig wanneer aanvechtingen en verleidingen op ons afkomen, maar ook de positieve waarde van de waarheid en van Gods wil; die moeten we al eerder in ons hebben opgenomen. Zo wordt onze ziel namelijk innerlijk gesterkt tegen de valstrikken van buitenaf.

Hoofdstuk 8: De wegen van de wijsheid

- V. 1-11: De wijsheid laat haar stem klinken
- V. 12-21: De wijsheid stelt zich voor
- V. 22-31: '... toen was Ik daar': de eeuwige Wijsheid, een Persoon: Jezus Christus
- V. 32-36: Wie Mij vindt, heeft het Leven gevonden

Wát een tegenstelling na de beschrijving van de trouweloze vrouw in hoofdstuk 7! Heerlijk om nu de beschrijving van de wijsheid te lezen en haar manier van doen te zien: ze verleidt niet, maar ze roept en doet een beroep op de mensenkinderen. Ze laat haar stem klinken om duidelijk te maken wat voor een zegen het de mensen brengt, als ze naar haar stem luisteren. De kern van dit hoofdstuk is een geweldige beschrijving van de wijsheid als de Persoon Die vanaf de eeuwigheid bij God is en Zijn eeuwig welgevalen bezat! Dit is niemand anders dan onze Heere Jezus Christus!

Trouwens, de verleidende vrouw is niet zonder reden vergeleken met de antichrist en de Wijsheid met de Heere Jezus Christus. Hij heeft het laatste woord!

Vondsten – H. Rossier bij Spreuken 8:1-21:

De vreemde vrouw in hoofdstuk 7 fluistert in de nacht. Hier, in hoofdstuk 8, roept de Wijsheid op klaarlichte dag in alle openbaarheid en richt zich tot iedereen. Deze beide personen oefenen hun bezigheid uit in deze wereld.

De ene heeft een welgevalen aan de duisternis, die de mensen de capaciteit om te zien ontnemt. De andere zoekt met alle middelen om de mensenogen te openen voor het Licht.

Het hele Boek waarschuwt ons voor de verdorven vrouw en stelt de Wijsheid openlijk voor, om haar te laten triomferen. We zeiden al dat hier de Wijsheid een Persoon is. Deze Persoon is niemand anders dan Christus. Hij is het waard om alle eer te ontvangen. Hijzelf geeft de 'onverstandigen schranderheid' en de 'dwazen verstand' (Spreuken 8:5).

Hoofdstuk 9: Wijsheid en dwaasheid nodigen uit

V. 1-12: De uitnodiging van de wijsheid

V. 13-18: De uitnodiging van de dwaasheid

De wijsheid nodigt uit voor een feest; alles is gereed. Alles is volmaakt (zeven zuilen; zeven is het getal van de volkomenheid). De eenvoudigen en onverstandigen worden uitgenodigd om wijsheid te leren. Wie gehoor geeft aan deze uitnodiging kan er alleen maar op vooruit gaan (vs. 11). De spotters en wettelozen zullen, vanwege hun principiële afwijzing van God en van Zijn Woord, zichzelf daarmee in het verderf storten (vs. 7-9).

De dwaasheid nodigt uit tot verboden 'vreugde' (gestolen water, in het geheim gegeten brood). Ze verzwijgt echter de tragische gevolgen (vs. 13). Let er eens op hoe Mozes de uitnodiging 'van de dwaasheid' beantwoordde (zie Hebreëën 11:24-26).

Vondsten – H.A. Ironside bij Spreuken 9:1-2:

Er is door God meer dan voldoende zorg getroffen voor de onderwijzing en de zegen van alle mensen die het willen aannemen.

Zo'n "tempel van wijsheid" is het Woord van God als geheel, en dit Spreukenboek in het bijzonder. De mens vindt hier alles wat hij nodig heeft om hem door de doolhof van dit leven te leiden. Wat hier wordt uitgesteld voor iedereen die geestelijk voedsel en verkwikking zoekt, is een overvloedig aangerichte tafel waarvan al miljoenen gelovigen genoten hebben, maar die desondanks onuitputtelijk is.

Spreuken speciaal

Korte uitleg van een aantal vaak voorkomende uitdrukkingen in de Spreuken:

Wijsheid:

1. Gods wijsheid is de absolute, perfecte kennis van alle dingen en van alle relaties. Het Woord van God bevat voor ons de kennis - voor zover wij die in onze beperkte mate kunnen bevatten.

2. Anderzijds is de Wijsheid een Persoon, namelijk Jezus Christus (zie vooral Spreuken 8).

3. De Heere Jezus is niet alleen de Wijsheid, maar in Hem als Mens woont de wijsheid. Daarmee is Hij voor ons het volmaakte Voorbeeld om na te volgen.

4. De wijsheid in de gelovigen betekent de aanneming van alle onderwijzingen die God door Zijn Woord heeft gegeven.

Zoon:

Iemand die door de wijsheid is voortgebracht en die door de wijsheid wordt onderwezen. Deze uitdrukking spreekt enerzijds van persoonlijke betrokkenheid, van een hartelijke relatie, anderzijds van onderworpenheid aan het gezag dat God ingesteld heeft (God Zelf, maar ook de ouders).

Eenvoudige:

Meestal wordt hiermee iemand aangeduid die uit zichzelf niet bekwaam is om iets te beoordelen.

Dwaas, gek:

Iemand die geen wijsheid heeft; iemand die door zijn eigen ongehoorzame wil wordt geleid. Een dwaas is niet in staat om ook maar iets te leren.

Spotter:

Iemand die spot met God en Zijn onderwijs niet belangrijk vindt.

Onderwijzing:

Beginselen die de zoon ingeprent worden door het liefdevolle gezag van zijn ouders.

Michael Vogelsang

Vraag: De beide gedeelten in Mattheüs 5:23 en 24 en Mattheüs 18:15-20 behandelen allebei gevallen waarin de verhouding tot een broeder duidelijk wordt gemaakt die 'iets tegen mij heeft' resp. 'tegen mij gezondigd heeft'. Gaat het in beide gevallen om dezelfde zaak? Zo nee: waarin zit het verschil dan precies?

Antwoord: We zullen de gedeelten waar het om gaat eerst eens letterlijk citeren:

'Wanneer u dan uw gave offert op het altaar en u daar herinnert dat uw broeder iets tegen u heeft, laat daar uw gave vóór het altaar en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder, en kom dan en offer uw gave' (Mattheüs 5:23-24).

'Maar als uw broeder tegen u zondigt, ga heen, bestraf hem tussen u en hem alleen; als hij u hoort, hebt u uw broeder gewonnen' (Mattheüs 18:15).

Het gaat mij bij de beantwoording van de vraag niet om de uitleg van deze hele Bijbelgedeelten, maar om het principiële verschil tussen de beide passages.

De 'broeder' in Mattheüs 5 heeft terecht iets tegen mij (zie vs. 22), zodat pas sprake kan zijn van verzoening na een schuldbelijdenis. Mijn gaan naar hem toe is dus in dit geval een rechtvaardige eis, omdat ik tegen de broeder gezondigd heb. Wil ik met een goed geweten voor God verschijnen – zoals in de beschreven situatie –, dan moet ik kritiek op mijzelf uitoefenen ('ik herinner mij') en mijn zonde belijden voor mijn broeder, tegen wie ik gezondigd heb.

In Mattheüs 18 daarentegen heeft mijn broeder tegen mij gezondigd, zodat mijn naar hem toegaan om hem te winnen, een weg van genade is. 'Bestraf hem', zegt de Schrift. Dit bestraffen gebeurt aan de hand van het Woord van God. 'Alle Schrift is door God ingegeven en is nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid' (2 Timotheüs 3:16). Dat wil zeggen dat God iemands zonde blootlegt en het hem duidelijk

maakt. De goede motivatie om de broeder op te zoeken, laat Leviticus 19:17 zien: 'U mag in uw hart uw broeder niet haten. U moet uw naaste zeker terechtwijzen, zodat u geen zonde op hem laadt'. In het Duits: ... opdat u vanwege hem geen schuld draagt.

Omdat 'je broeder tegen je zondigt', is het dus een persoonlijke, privé-kwestie en vindt het gesprek ook in een persoonlijke, vertrouwelijke sfeer plaats ('bestraf hem tussen u en hem alleen'); en wanneer het gezegende resultaat waarop je hoopt inderdaad optreedt ('als hij u hoort, hebt u uw broeder gewonnen'), dan blijft de zaak ook binnen dit kader.

'Maar als hij niet hoort': dat kan er al op wijzen dat het niet om een eenmalige zaak ging, maar dat mogelijk een toestand openbaar wordt. Nu moeten er ter bescherming van alle betrokkenen (zie Deut. 19:15-21) nog één of twee getuigen meegenomen worden. De kwestie krijgt daarmee een meer algemene betekenis en wordt onder bepaalde omstandigheden zelfs een zaak voor de hele gemeente.

De gezindheid die Mattheüs 18 ons in het algemeen voorstelt, is ook in deze beide verzen te vinden (15-16):

- Nederigheid** (zie vs. 3): de broeder die tegen je gezondigd heeft, wordt door jou niet opgezocht omdat jij jouw rechtvaardiging zoekt, maar omdat de liefde geen kwaad op hem wil laden (Lev. 19:17).
- Voorzichtigheid** (zie vs. 6): de inspanningen worden in het geheim gedaan om de ander te beschermen.
- Zelfoordeel** (zie vs. 8): degene die erheen gaat, moet zijn motieven ernstig onderzoeken.
- Genade** die opzoekt (zie vs. 12): je gaat erheen, om je broeder te winnen.

Anderzijds behandelen beide teksten dezelfde kwestie, namelijk zonde tussen Christenen: in Mattheüs 5 heb ik gezondigd, terwijl het in Mattheüs 18 mijn broeder is. Zo laat de Heere op een indrukwekkende, evenwichtige manier de weg tot herstel van onderlinge relaties zien!

Michael Vogelsang

tijdschrift
voor jonge
Christenen

Uit de schatkist

We bladeren in oude lectuur

In deze rubriek willen wij af en toe uittreksels weergeven van werken van gewaardeerde dienstknechten van God uit voorbije tijden, aan wie de Heere een diep inzicht in Zijn Woord geschonken heeft. De actuele boodschap van deze artikelen is ook in de 21e eeuw een echte uitdaging.

Hoe een gelovige de wil van de Vader herkent

Onze geestelijke toestand

Er zijn bepaalde dingen in ons leven waarover God ons algemene principes gegeven heeft, om onze innerlijke toestand op de proef te stellen en te toetsen.

Als een kind zijn vader veracht en geen moeite doet om zijn vaders wil te leren kennen, dan kun je voorspellen dat dit kind niet zal begrijpen wat zijn vader fijn vindt.

Of denk aan de relatie van een vrouw met haar man. Wanneer zij de gevoelens en de gezindheid van een goede partner heeft, is het waarschijnlijk dat ze er geen ogenblik aan twijfelt wat hij nu precies fijn vindt; en dat geldt zelfs in kwesties waarin haar man geen uitdrukkelijke wens geuit heeft.

Wat zouden wij als mensen graag een makkelijk te gebruiken, geschikt middel hebben, een soort receptenboek, om Gods wil te her-

Volg Mij!

kennen. Maar de toestand van ons geestelijke leven is bepalend om die wil te kennen.

Soms zijn we in omstandigheden en proberen we de wil van God te leren kennen. Terwijl in die omstandigheden Gods enige wil voor

ons is dat we er zo gauw mogelijk uit komen, want Hij wilde helemaal niet dat we in die situatie zouden zijn! Wij bevinden ons dan namelijk op een zelfgekozen weg, en toch willen we graag de zekerheid hebben dat God ons leidt. Deze houding is helaas wijd verspreid.

Wees er zeker van dat je Gods wil kunt herkennen, wanneer je dichtbij Hem bent. Daarbij kan het voorkomen, dat God ons in Zijn liefde Zijn wil niet altijd per omgaande openbaart. Daardoor voelen wij onze afhankelijkheid, vooral in situaties waar de mens het liefst naar zijn eigen wil handelt.

'Daarom houden ook wij, van de dag af dat wij het gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heere waardig te wandelen, in alles Hem welbehagelijk, en in alle goed werk vrucht te dragen en op te groeien door de kennis van God' (Kolosse 1:9 en 10).

De relatie tussen deze dingen is voor onze ziel van immens belang: je moet de Heere heel goed kennen, wanneer je waardig met Hem wilt wandelen. Zo zullen wij ook groeien in de herkenning van Zijn wil. 'En dit bid ik dat uw liefde nog meer en meer mag toenemen in kennis en alle inzicht, om te beproeven wat het beste is, zodat u zuiver en onberispelijk bent tegen de dag van Christus' (Fil. 1:9 v).

Zo is het Gods wil dat we alleen bij een goede geestelijke toestand in staat zijn om Zijn wil te herkennen. Het is onze taak om steeds dichtbij Hem te blijven.

Denk eraan: God zou niet goed voor ons zijn als Hij ons toestond om Zijn wil te kennen terwijl we ver van Hem vandaan leven!

Het zou makkelijk zijn om een helder voorgeschreven richtlijn voor ons geweten te hebben. Want dan hoeven we ons niet druk te maken over onze eigen hartetoestand...

Het volgende komt vaak voor: de ene Christen is over een bepaalde beslissing twijfelachtig en onzeker; een andere gelovige is geestelijker dan hij en ziet op dit punt alles heel helder. Het verbaast hem dat de ander zo onzeker is, omdat hij zelf helemaal geen moeilijkheid ziet. Dan ontdekt hij dat de twijfels van de ander alleen hun oorsprong hebben in zijn geestelijke toestand. 'Want hij bij wie deze dingen niet zijn, is blind, kortzichtig en is de reiniging van zijn vroegere zonden vergeten' (2 Petrus 1:9).

Leiding door omstandigheden

Ik denk dat je ook door de omstandigheden geleid kunt worden. De Schrift zegt duidelijk bijvoorbeeld in Psalm 32:9: 'Zijn bek houdt men in toom met bit en toom'. Daar tegen-

over staat echter de belofte en het voorrecht van iedereen die vertrouwt: 'Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan; Ik geef raad, Mijn oog is op u' (Psalm 32:8). God, Die trouw is, heeft ons de belofte gegeven om ons rechtstreeks de weg te wijzen.

Als we dicht genoeg bij de Heere God zijn, begrijpen we Hem door één enkele oogwenk. Hij waarschuwt ons ervoor om niet als een paard of muilnier te zijn. Die hebben geen begrip van de wil, de gedachten en de wensen van hun heer. Het is een dier dat met toom en bit beteugeld moet worden.

Ongetwijfeld is dit beteugelen nog altijd beter dan te vallen en in opstand te komen tegen Hem Die ons in toom houdt. Maar het is een trieste toestand wanneer wij alleen maar door omstandigheden geleid worden. Van Gods kant bekeken is het ongetwijfeld genadig om zo te handelen, maar het is een heel betreurenswaardige tekortkoming van onze kant.

Beslissingen in de situaties van het leven

Hier moet een verschil gemaakt worden tussen de vraag wat iemand in bepaalde situaties moet doen en de leiding door de omstandigheden. Wie zich laat leiden door de omstandigheden is in het donker als het gaat om het herkennen van Gods wil. Als je zo handelt heb je absoluut geen morele kracht, want het is een soort dwang van buitenaf waardoor je weet dat je iets bepaalds moet doen.

Het is logisch dat ik meestal *van tevoren* niet weet wat ik moet doen. Ik weet niet tegen welke omstandigheden ik aanloop en daarom kan ik geen beslissingen nemen. Op het moment echter waarin de omstandigheden voorkomen, zie ik - vast overtuigd - de weg die God wil en de bedoeling van Zijn Geest. Dat wil niet zeggen dat ik door omstandigheden geleid ben, maar dat ik in die situatie door God geleid ben.

Als wij dicht genoeg bij God zijn, zullen wij normaliter in staat zijn om onmiddellijk te beslissen wat wij moeten doen.

Leiding door indrukken en gevoelens

Wat persoonlijke indrukken of gevoelens aangaat, ben ik er zeker van dat God ze soms in onze geest tevoorschijn roept en bewerkt. In zo'n geval zal het wél zonneklaar moeten zijn dat wat ik doe Bijbels gefundeerd is.

Op deze manier laat God ons het belang van een taak voelen; iets wat eerder misschien door vooringenomenheid helemaal verborgen was. Gevoelens die van God komen, blijven geen vage gevoelens. Wanneer God die tevoorschijn geroepen heeft, zijn ze normaliter duidelijk. Ik twijfel er daarom niet aan, dat de Heere vaak in onze geest bepaalde indrukken bewerkt, wanneer wij met Hem wandelen en gehoor geven aan Zijn stem.

Obstakels op onze weg

Wanneer satan obstakels voor ons opwerpt, kan God deze hindernissen tegelijk toelaten tot ons nut. Wanneer ik er vast van overtuigd ben dat ik naar Gods wil handel, is het duidelijk dat hindernissen die op mijn weg komen, alleen maar een beproeving van mijn geloof zijn, die mij niet moeten weerhouden. Want als wij op onze weg niet dicht genoeg bij God blijven, zullen we niet genoeg geloof hebben om te praktiseren wat we weten dat goed is.

Zeker, God kan ons, wanneer wij eigenwillig en slordig leven, in Zijn barmhartigheid door middel van een hindernis waarschuwen, zodat wij daar acht op slaan. God kan toestaan dat satan daar waar veel werk en activiteit is, obstakels op de weg plaatst. Daardoor blijven we afhankelijk van de Heere. Wanneer wij niet waakzaam zijn en ons van God verwijderen, brengt satan ons schade toe.

Anderzijds is het werk van de satan alleen maar een beproeving in het geloof om ons voor een valstrik of het gevaar van arrogantie te waarschuwen. Het is een instrument in Gods hand om ons te corrigeren.

Volg Mij!

Principes die ons de juiste weg wijzen

Laten we nu eens onderzoeken of de Schrift ons niet een aantal principes geeft om ons op de juiste weg te leiden.

De belangrijkste voorwaarde daarvoor is enkel en alleen een goede, geestelijke gezindheid.

De bekende vuistregel dat wij zouden moeten doen, wat de Heere Jezus in een bepaalde omstandigheid gedaan zou hebben is uitstekend, waar en wanneer ze ook maar toegepast kan worden. Maar de vraag is wél of wij vaak in de omstandigheden verkeren waarin de Heere werd gevonden...

Daarnaast is het vaak nuttig om mezelf af te vragen: waar komen bij mij bepaalde wensen of gedachten vandaan om iets te doen? Wij hebben al vaak gezien dat alleen deze vraag al meer dan de helft van alle moeilijkheden beslist, waarmee Christenen te maken hebben. Want 'Hij leidt zachtmoedigen in het recht, Hij leert zachtmoedigen Zijn weg' (Psalm 25:9).

Denk er voortdurend aan dat Gods wijsheid ons op de weg van Zijn wil leidt, maar wanneer onze eigen wil actief is, kan God niet met ons zijn. Dat is essentieel. Dit is het geheim van het leven van Christus. Wij kunnen er zeker van zijn dat God meer in ons doet dan wij voor Hem doen! Wij doen alleen maar in zoverre iets voor Hem, wanneer Hij het Zelf in ons bewerkt heeft.

(ingekort)

J.N.Darby

Speciaal voor onze abonnees:

- **Goudkorrels (dagboekje met kernachtige uitspraken): van 12,95 voor 7,50 euro.**
- **Synopsis (Bijbelcommentaar in 8 gebonden delen): van 49,00 voor 35,00 euro.**

Aanbieding geldig tot 1 juni 2015.

Biografische gegevens in trefwoorden: John Nelson Darby

- Geboren 18 november 1800 in Westminster (Londen) als zoon van een gerespecteerde Ierse aristocratische familie
- Vanaf 1815 studeert hij aan het Trinity College in Dublin
- In 1822 einde van de rechtenstudie
- Om gewetensredenen zag Darby af van de loopbaan van advocaat en begon aan een studie theologie
- In 1825 'deacon' (hulpprediker); in 1826 priester van de Anglicaanse Staatskerk in het Graafschap Wicklow (Ierland)
- Na grote innerlijke strijd legde Darby in 1828 zijn priesterambt neer en verliet uiteindelijk in 1833 de Anglicaanse Kerk helemaal
- Samen met andere Christenen had Darby door het bestuderen van de Schrift een diep inzicht gekregen over wat de Gemeente (Kerk) van de levende God volgens Gods wil is. Het was hun wens om volgens deze grondbeginselen bijeen te komen. Dit inzicht was nauw verbonden met het opnieuw ontdekken van de waarheid over de komst van de Heere en van de profetie in het algemeen.

- Vanaf 1837 begon Darby veel te reizen naar tal van landen, waar hij vele Christenen behulpzaam was om de wil van God beter te begrijpen.
- Darby was een uitstekende kenner van de talen van de Bijbelse grondtekst. Hij werkte mee aan vertalingen van de Bijbel in verschillende talen (zoals in het Duits de zgn. 'Elberfelder' vertaling, maar ook vertalingen in het Frans, Nederlands, Italiaans, Zweeds).
- Overleden op 29 april 1882 in Bournemouth
- Broeder Darby liet een schat aan geloofs-opbouwende lectuur na.
- Zie verder de biografie 'John Nelson Darby' door W.G. Turner.

Bibliografie van aanbevolen werken van Darby in het Nederlands:

1. Synopsis over de Boeken van de Bijbel (compleet, beknopt, diepgaand Bijbelcommentaar)
2. Hoe krijg ik vrede met God?
3. De God van alle genade (van harte aanbevolen voor wie twijfelt aan die genade!)
4. Inleiding tot de Bijbel (achtergrondinfo over alle Bijbelboeken)
5. De Man van smarten (Lukas-Evang.)
6. Wie heeft u betoverd? (Galaten)
7. Het lijden van Christus
8. Goudkorrels (soort dagboek)
9. De hoop van de Gemeente van God (profetisch)
10. De teleurstellingen in het leven
11. Wat is een sekte?
12. Eenheid (over de Gemeente)
13. Het menselijk element in de inspiratie van de Bijbel
14. Eenheid of onafhankelijkheid?
15. Geest, ziel en lichaam (met W. Kelly)

Alle titels zijn verkrijgbaar bij de uitgever van 'Volg Mij!' (plus diverse Engelse uitgaven, waaronder zijn verzamelde werken).

Zoals Sodom maken zij hun zonden openlijk bekend

Hoe de Bijbel deze vraag beschrijft

Sommige steden zijn beroemd en berucht. Beroemd vanwege hun attracties en voorzieningen, berucht vanwege de morele losbandigheid. Met Sodom was het niet anders. Enerzijds was het gunstig gelegen, namelijk in 'een vlakke, die rijk aan water was' (Gen. 13:10). Anderzijds werden de inwoners van deze stad gekenmerkt door verschrikkelijke zonden: 'De mannen van Sodom waren echter slecht (d.i. verdorven) en grote zondaars tegenover de HEERE' (Gen. 13:13). Deze tekst doet al vermoeden, dat het om een omvang van zonden¹ en immoraliteit ging die andere steden (uit die tijd en uit andere perioden) ver overtrof.

Het ging bij deze 'immoraliteit' o.a. om gepraktiseerde homoseksualiteit (mogelijk bovendien ook om 'sodomie', dus de seksuele omgang met dieren), en dan niet als verborgen kwaad, maar als iets wat openlijk en schaamteloos gepraktiseerd werd.

Jesaja moest eens zeggen: '... Zoals Sodom maken zij hun zonden openlijk bekend, zij verbergen ze niet. Wee hun ziel!' (Jes. 3:9).

Misschien vragen sommige lezers zich af of een Christelijk tijdschrift dit onderwerp wel moet behandelen. Diverse redenen bewegen me ertoe om het te doen:

1. De Bijbel spreekt hierover op een ondubbelzinnige manier, en we behandelen hier het Bijbelse perspectief, niet hoe de

- maatschappij er tegenaan kijkt.
2. Tegenwoordig worden we er als gelovigen in een snel toenemende mate mee geconfronteerd: op het werk, opleiding en school, en zelfs al op jongere leeftijd.
 3. We moeten er niet van uitgaan dat gelovigen immuun zijn voor zo'n zonde, ook al hebben we misschien bij onszelf zo'n soort neiging nooit opgemerkt.
 4. Onbijbelse praktijken nemen toe en nestelen zich vast in onze maatschappij. Maar ook dán blijft de Bijbel onze enig geldige maatstaf en 'licht voor op ons pad' (Psalm 119:105).

Lot in Sodom

Welnu, laten we twee bezoekers vergezellen die deze stad opzoeken. Lees Genesis 19 eerst eens helemaal door.

Aan het begin van dit hoofdstuk lezen we: 'De twee engelen kwamen 's avonds in Sodom aan, terwijl Lot in de poort van Sodom zat' (Gen. 19:1). In het hoofdstuk daarvoor waren het nog drie mannen geweest, die Abraham zag (18:1v): God Zelf (God de Zoon, 'verhuld' in menselijke gedaante) en twee engelen. Hier zijn het er nog maar twee.

De verklaring is eenvoudig: de Heere kon wel Abraham bezoeken en met hem

¹ In Ezech. 16:49v worden die zonden aangeduid als ongerechtigheid en gruweldaad.

gemeenschap hebben, maar niet met Lot. Er staat in het laatste vers van hoofdstuk 18: 'Toen ging de HEERE weg, nadat Hij geëindigd had met Abraham te spreken'.

Zo blijven de beide engelen nog over, die dan naar Sodom gaan en de neef van Abraham in de poort van deze stad aantreffen. Lot had het 'ver geschopt': hij was opgeklimmen tot stadsbestuurder van Sodom, misschien wel met goede voornemens. Hoe weinig invloed hij echter in dit bolwerk van kwaad kon uitoefenen, zullen we nog zien.

Hoe was hij daar terechtgekomen? Het was een proces in stapjes geweest. Hij was weliswaar gelovig (2 Petrus 2:7), maar was uit op aardse voordelen. Eerst had hij 'zijn ogen opgeslagen' (Genesis 13:10) – dat is vaak de eerste stap – en zijn zinnen gezet op 'heel de Jordaanvlakte, die rijk aan water was'. Korte tijd later woonde hij in de begeerde vlakte (er waren daar uitstekende zakelijke vooruitzichten voor vee fokkers), en sloeg zijn tenten op 'tot bij Sodom' (13:12). Daarna lezen we dat Lot al in Sodom woonde (14:12) en daardoor in de strijd tussen Sodom en de naburige steden verwickeld raakte, ja zelfs als gevangene weggevoerd werd, en uitgerekend die 'vrome oom Abraham' moest hem redden ...

Het heeft er alle schijn van dat deze waarschuwing niet voldoende geweest is, want Lot zit later in de poort van de stad². Als hij de beide mannen (engelen) ziet komen, gedraagt hij zich uiterst vriendelijk. Zijn gedrag drukt een zekere achting uit. Hij staat op 'om hun tegemoet te gaan, en hij boog zich met zijn gezicht ter aarde' (19:1). Ook biedt hij hun aan om bij hem te overnachten. Dat is allemaal positief, maar een paar dingen maken ons toch wantrouwig:

1. Lot nodigt ze weliswaar uit om te over-

nachten, omdat het al avond was, maar hij zegt er direct bij: 'Morgenvroeg kunt u opstaan en uw reis vervolgen'.

2. De beide bezoekers slaan de uitnodiging eerst een keer af; ik denk om twee redenen. Ten eerste aarzelen ze om bij Lot binnen te komen, omdat de sfeer in dit huis zo was, dat de Heere daar Zelf niet binnen kon komen (Genesis 18:33). Ten tweede móet hun voorstel, om 'op het plein' in de stad te overnachten, wel meteen Lots geweten raken, want hij weet dat zoiets in een stad als Sodom uitermate gevaarlijk is. Dat wordt later heel duidelijk, wanneer hij zelf zegt dat hij de beide bezoekers opgenomen heeft om ze te beschermen: 'omdat ze onder de bescherming van mijn dak gekomen zijn' (Genesis 19:8). Ook het verdere verloop van het verhaal zal dat laten zien.
3. Verder staat er: 'Hij drong echter sterk bij hen aan'. Weer vraag je je af waarom Lot er zo op staat dat er geen vreemdelingen onbeschermd in deze stad overnachten. Was het zuivere gastvrijheid? Je kunt je nauwelijks aan de gedachte onttrekken, dat Lot een goede invloed in deze omgeving wilde uitoefenen en verhinderen wilde dat er met de vreemdelingen iets zou gebeuren wat de reputatie van 'zijn' stad nog meer zou verslechteren.

Uiteindelijk willigen de vreemdelingen in. Lot maakt een maaltijd klaar en daarbij horen (dat wordt uitdrukkelijk erbij gezegd) ook 'ongezuurde koeken'. Wil Lot daarmee aangeven, dat hij in de afzondering van het kwaad gelooft? Daarvan zijn koeken of brood zonder zuurdeeg toch een beeld (1 Korinthe 5:7)?! Of er bij deze maaltijd echte gemeenschap en een goede sfeer was, wordt niet gezegd. Er staat alleen maar: 'En ze aten'.

Het zou geen rustige nacht worden. Er staat: 'Nog voor zij zich te slapen legden, omsin-

² Voor de betekenis van de poorten zie verder bijv. Ruth 4:1, Amos 5:10,12,15; Job 31:21.

gelden de mannen van die stad, de mannen van Sodom, van jong tot oud, het huis; heel het volk, niemand uitgezonderd. Zij riepen naar Lot en zeiden tegen hem: Waar zijn die mannen die vannacht bij u gekomen zijn? Breng hen naar buiten, naar ons toe, zodat wij gemeenschap met hen kunnen hebben' (Genesis 19:4 en 5).

Deze beide verzen maken de zaak waar het om draait wel duidelijk. Ze laten zien:

1. Waar gaat het om bij het kwaad in Sodom? De eis van de mannen, 'Breng hen naar buiten, naar ons toe, zodat wij gemeenschap met hen kunnen hebben', maakt duidelijk dat het om gepraktiseerde homoseksualiteit ging³. En dan nog door verkrachting!
2. Het ging niet om een op zichzelf staand geval, maar om wijdverspreide uitwassen, ja om de algemene toestand van de stad. Het gaat niet om enkelingen, maar om 'de mannen van de stad', de roemruchte 'mannen van Sodom'. Er staat zelfs 'van jong tot oud'.

Homoseksualiteit: hoe ziet God dat volgens de Bijbel?

Misschien zijn sommigen van ons zich er maar weinig bewust van, dat onze samenleving (juist in de vroegere z.g. Christelijke landen) zich snel verlaagt naar het niveau van Sodom.

Onze samenleving tolereert deze praktijken openlijk en is zelfs pleitbezorger ervan. Dat gaat zelfs zo ver, dat homohuwelijken niet alleen door de staat rechtsgeldig worden erkend, maar ook nog door 'kerken' worden

'ingezegend'. Maar genoeg daarover. **Wat zegt de Schrift? Dát is de vraag** die ons moet bezighouden. Wat zulke personen betreft, staat vast dat ook voor hen de liefde van God geldt, Die hun vergeving aanbiedt, omdat Zijn Zoon voor hen wilde sterven. Wanneer ze zich bekeren, worden zij net zo goed als anderen gered⁴. Wat de kwestie zelf betreft, is de Bijbel echter net zo duidelijk:

1. Allereerst duidt de Schrift de mensen van Sodom – die juist vanwege deze zonde bekend stonden – aan als 'slecht en grote zondaars tegenover de HEERE' (Genesis 13:13).
2. Vervolgens laat het oordeel over Sodom en de omliggende steden zien, hoe God erover denkt; daarop zullen we nog ingaan.
3. Volgens de wet stond er de doodstraf op een dergelijk strafbaar feit: 'Wanneer een man met een andere man slaapt, zoals men met een vrouw slaapt, dan hebben zij beiden iets gruwelijks gedaan. Zij moeten zeker ter dood gebracht worden ...' (Leviticus 20:13).

Wij leven onder de genade. Maar het Nieuwe Testament leert ons dat God homoseksualiteit nog steeds als een zware zonde ziet. Romeinen 1 spreekt over hen die God 'overgegeven heeft aan ontorende hartstochten'. Over hen wordt gezegd: 'Hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang vervangen in een tegennatuurlijke; en evenzo hebben ook de mannen de natuurlijke omgang met de vrouw opgegeven, en zijn in hun lust tegen elkaar ontbrand: mannen bedrijven met mannen schandelijkheid' (Romeinen 1:26 en 27). Afsluitend staat er: '... die, hoewel zij de eis van het recht van God kennen - dat zij die

³ Dat laat ook het bijbelse gebruik van het woord 'kennen' op diverse plaatsen zien, bijv. Genesis 4:1.

⁴ Graag verwijzen we je naar een artikel van J.C. Reumerman (arts en counselor) over dit thema. Daarin worden ook manieren tot hulp beschreven. Het artikel is te vinden op www.debijbelvoorjou.nl.

⁵ Een andere duidelijke bijbelse uitspraak hierover vinden we in 1 Korinthe 6:9v.

zulke dingen doen de dood verdienen - ze niet alleen doen, maar ook een welgevallen hebben aan hen die ze doen' (Romeinen 1:32)⁵.

Men spant zich tegenwoordig erg in om te bewijzen dat er genetische oorzaken (d.w.z. een natuurlijke aanleg) voor homoseksualiteit zijn. Het doel van dit streven is niet moeilijk te doorzien: wanneer het genetisch te verklaren is, dan kan de mens er niets aan doen. Het moet óf acceptabel zijn, óf God is er gewoon Zelf de schuld van.

Voor zover ik weet, is de twist over de genen nog niet uitgevochten. Hoe deze zoektocht ook mag aflopen, de Bijbelteksten bij dit onderwerp spreken niet van een natuurlijke aanleg, maar juist daarvan dat men de 'natuurlijke omgang' verlaat en 'schandelijkheid bedrijft'. Ook laat Romeinen 1 zien dat het om een geleidelijke neerwaartse ontwikkeling ging bij de heidenvolkeren. Het begon ermee dat ze God niet aanbaden, hoewel ze Hem in de schepping zouden hebben kunnen waarnemen (vs. 19-21). Vervolgens werd hun hart verduisterd (vs. 21). Ze werden tot dwazen (in de taal van de Bijbel zijn dat mensen die geen rekening met God houden; vs. 22). Daarna kwam de afgodendienst (vs. 23) en uiteindelijk de 'sodomie'.

Misschien kunnen sommigen inderdaad eerder zo'n neiging ontwikkelen dan anderen, net zoals bij andere zonden. Laten we hen nooit minachten!

Het ging er mij alleen maar om te laten zien dat God geen mensen veracht, maar dat de Bijbel deze vorm van immoraliteit als eindresultaat van een proces van degradatie en vervreemding van God toont; en dat de Bijbel dit geenszins met de verwijzing naar 'natuurlijke aanleg' verontschuldigt.

Overigens: is het realistisch om aan te nemen dat alle mannen van Sodom 'van jong tot oud' met zo'n aanleg geboren waren?

Sommigen hebben geprobeerd de zonde van Sodom 'weg te redeneren', doordat ze beweren dat het eigenlijke kwaad in de toepassing van geweld lag (vs. 4v).

Dat wordt echter onmiddellijk door Judas weerlegd, die ons zegt dat Sodom en Gomorra verwoest werden, omdat ze 'ander vlees achterna gingen' (Judas 7).

Overwint Lot het kwaad in Sodom?

Hoe reageert Lot vervolgens? Blijkbaar vindt hij de zaak uiterst pijnlijk. 'Toen ging Lot naar buiten, naar hen toe, bij de deuropening, en sloot de deur achter zich' (Genesis 19:6). De bezoekers moeten zo weinig mogelijk meekrijgen, vermoedelijk in het bijzonder van zijn onderhandelingen met de 'mannen van Sodom'. Zijn appél, 'Mijn broeders, doe toch geen kwaad!', laat zien dat hij niet alleen hun vastbeslotenheid onderschat, maar ook de morele afstand tot hen verloren heeft (hij noemt hen 'mijn broeders').

Dit laatste blijft niet zonder gevolgen voor hem zelf. Hoe zou hij hun anders dit walgelijke aanbod hebben kunnen doen: 'Zie toch, ik heb twee dochters, die met geen man gemeenschap gehad hebben; laat mij die toch bij u brengen en doe met hen wat goed is in uw ogen. Alleen, deze mannen moet u niets aandoen' (Genesis 19:8).

Lot schijnt te denken, dat het goed is of in ieder geval gerechtvaardigd kan worden om iets slechts te doen, wanneer daardoor iets nóg ergers voorkomen kan worden – een heel gevaarlijke denkfout.

Het geloof vraagt 'Wat wil God?', gehoorzaamt en laat de gevolgen aan Hem over. Het ongeloof vraagt 'Wat gebeurt er, wanneer ...?', en kiest 'uit twee kwaden de minst erge'. Maar dat voorstel wordt afgewezen. Lot wordt door zijn 'broeders' helemaal niet geaccepteerd: 'Toen zeiden zij: Ga opzij!

Ook zeiden ze: Deze ene is gekomen om hier als vreemdeling te verblijven en nu wil hij zeker rechter over ons zijn!'. Hij noemt hen 'broeders', maar zij noemen hem 'vreemdeling'.

Ook van Lots ingebeelde goede invloed op de stad komt niets terecht. Men accepteert domweg niet dat hij 'voor rechter wil spelen'. Abraham daarentegen heeft nooit in de stadspoort van Sodom gezeten, maar hij oefende een positieve invloed uit (hoofdstuk 14:18 en 19).

De 'mannen van Sodom' zijn ook bereid om geweld te gebruiken: 'Zij drongen erg op de man, op Lot, aan en kwamen dichterbij om de deur open te breken' (Gen. 19:9). Uiteindelijk is het niet Lot die de beide bezoekers 'onder zijn dak' beschermt, maar redden zij hem: 'Maar die mannen staken hun hand uit, trokken Lot naar zich toe het huis in en sloten de deur' (19:10).

Dan staat er nog iets heel interessants: 'Zij sloegen de mannen die bij de deuropening van het huis waren, van klein tot groot, met blindheid ...'. Laat dat ons niet symbolisch zien dat immoraliteit ook nog een verlies aan 'gezichtsvermogen' tot gevolg heeft? Zij hadden niet kunnen (of willen) zien wat er aan hun levenswijze schortte. Nu worden ze helemaal met blindheid geslagen.

Slechte omgang bederft de mogelijkheden om Bijbels te getuigen

Wat kon er gedaan worden? De aanwijzing van de engelen was helder: 'Breng allen die u in de stad hebt, uit deze plaats naar buiten! Want ... de HEERE heeft ons gezonden om de stad te gronde te richten' (19:13). Sodom is een beeld van de wereld onder het oordeel van God. Wanneer je alles in deze wereld investeert, zul je eenmaal alles moeten verlaten wat je als waardevol beschouwt.

Lot gaat nu, midden in de nacht, zijn schoonzoons voor het komende oordeel

waarschuwen. Ongelovig spotten of 'grappen maken' wanneer mensen deze boodschap horen, is helaas normaal.

Maar hier is het omgekeerd: ze denken dat Lot 'grappen maakte' (19:14). Van een man die het welzijn van Sodom hoog in zijn vaandel heeft (als wereldverbeteraar, niet als evangelist), gelooft men niet dat hij voor de ondergang waarschuwt. *Wanneer onze woorden niet door daden ondersteund worden, dan is ons Christelijke getuigenis eenvoudigweg 'een grap', een lachertje!*

Lot lijkt te aarzelen. Intussen komt de zon op. De engelen dringen er bij Lot op aan. Zij weten dat de regen van 'zwavel en vuur' al snel zal komen. Lot aarzelt nog steeds. Wil hij nog redden, wat er te redden valt? Zoekt hij nog naar een slimme zet, die het hele probleem op een elegante manier oplost? Uiteindelijk nemen de beide engelen Lot, zijn vrouw en de beide dochters letterlijk bij de hand (Genesis 19:15v) en leiden ze de stad uit.

In plaats van te vluchten naar het gebergte, zoals hem gesommeerd was, vraagt Lot of hij naar Zoar mag gaan. Misschien omdat Abraham op het gebergte woonde en Lot niet naar hem wilde terugkeren? Of misschien omdat hij het leven in de stad of het wereldse leven niet (helemaal) wilde opgeven? Het verzoek wordt ingewilligd, maar Lot wordt daar nooit gelukkig en trekt later weg uit Zoar om met zijn beide dochters in een grot te gaan wonen.

Redding 'als door vuur'

Vers 22 vertelt ons nog een buitengewoon interessant detail: De engel zegt tegen Lot: 'Haast u! Vlucht daarheen! Want ik kan niets doen, totdat u daar bent aangekomen'. Dat illustreert een belangrijk feit: God 'kan' en wil geen eindoordeel over deze aarde voltrekken, tot de gelovige gered is. God,

of nauwkeuriger gezegd de engel die Hij gebruikte, 'kon niets doen', tot Lot in veiligheid was. Ook een aards gezinde gelovige zal gered worden voor het oordeel dat binnenkort over de wereld komt. Maar hij zal alles verliezen waarvoor hij in de wereld geleefd heeft, wanneer de Gemeente binnenkort in heerlijkheid wordt opgenomen.

Lot moet zich inderdaad gehaast hebben om in Zoar te komen, want er wordt gezegd: 'De zon kwam op boven de aarde, toen Lot in Zoar aankwam'. Hij was dus in de ochtendschemering vertrokken (vers 15), en wij weten dat het dezelfde dag was, waarop hij Sodom had verlaten (Lukas 17:29).

En daar was het oordeel al: 'Toen liet de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen. Het kwam van de HEERE uit de hemel. Hij keerde deze steden en heel de vlakte ondersteboven, met alle inwoners van de steden en het gewas op het land'.

Het was verschrikkelijk. Er waren geen overlevenden in de stad (Lukas 17:29). Petrus zegt dat God de steden 'tot as verbrandde' (2 Petrus 2:6). Sodom en Gomorra liggen daarmee 'als een voorbeeld' van verwoestend oordeel (2 Petrus 2:6 en Judas 7). Alles wat Abraham nog van Sodom kon zien toen hij de volgende morgen keek, was dit: 'Hij zag dat er rook van dat land opsteeg, zoals de rook van een oven' (Genesis 19:28).

Maar wat was er geworden van Lots familie? 'Zijn vrouw, die achter hem liep, keek achter zich en werd een zoutpilaar' (vs. 26). Blijkbaar had ze nooit het geloof van haar man gedeeld. Zij verlangde terug naar Sodom en kwam om (het oordeel over Sodom was weliswaar een aardse straf, maar volgens Judas 7 staat het symbolisch voor 'de straf van het eeuwige vuur').

Lot zelf werd gered met zijn beide dochters.

Maar waarom? Vanwege zijn goede invloed in Sodom? Er staat in vers 29: 'En het gebeurde, toen God de steden van deze vlakte te gronde richtte, dat God aan Abraham dacht. Daarom leidde Hij Lot uit het midden van de verwoesting, toen Hij de steden waarin Lot gewoond had, ondersteboven keerde'. De redding van Lot was het antwoord van God op de voorbede van Abraham, al was het ook heel anders dan hij gedacht had (hoofdstuk 18).

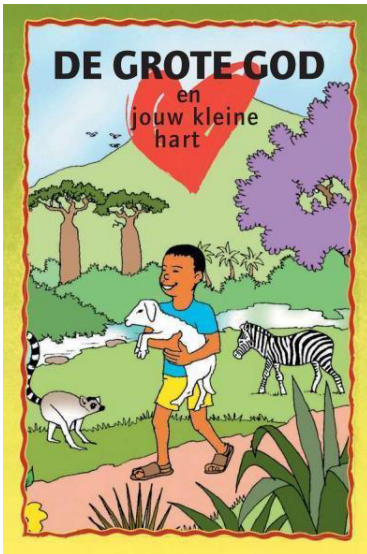
En Lots dochters? De slotverzen van het hoofdstuk vertellen ons wat er van hen terecht kwam. Ze lijken twee dingen te hebben overgenomen: ten eerste de vleselijke manier van argumenteren van hun vader, zonder geloof, en ten tweede de onverschilligheid van Sodom met het oog op de immoraliteit (vs. 30-36).

Het resultaat was de geboorte van Moab en van Ammon (vs. 37 en 38). De volken die van hen afstamden werden twee bittere vijanden van het latere volk van God.

De toenadering van Lot tot het bolwerk van immoraliteit had geen enkele uitwerking op deze stad. Maar het had catastrofale gevolgen voor Lot zelf, voor zijn gezin, en voor het hele volk van God, nog jaren later.

En wij? Zouden wij willen goedkeuren wat God veroordeelt, of zullen we de raad van de apostel Paulus opvolgen? Hij schrijft: '... opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God temidden van een verkeerd en verdorven geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld, doordat u het Woord van het leven vertoont' (Filippi 2:15).

Michael Hardt

De grote God en jouw kleine hart!

Een fraaie kinderbrochure met een duidelijk Bijbels geluid. Het Evangelie wordt op een passende manier uitgelegd. Kernbegrippen worden kinderlijk eenvoudig behandeld, bijvoorbeeld:

- Wie is God?
- Wat is zonde?
- Hoe kan God vergeven?
- Wat betekent geloven?

In het boekje staan enkele pagina's met Bijbelteksten die de kinderen uit hun hoofd kunnen leren. Iedereen heeft wel kinderen in de buurt wonen die het evangelie nog niet kennen. Jij ook!

Geef dit boekje door!

Deze full-colour brochure met mooie tekeningen is geschreven door Jean-Claude Kouassit, zendingeling in Madagascar.

Geniet, 20 pagina's; ISBN: 978 90 5907 553 2

Prijs: €0,50; bij 20 stuks of meer maar €0,30 p.st.

Ook verkrijgbaar in het Engels, Frans en Spaans

De dienst van het Woord

Een dialoog tussen br. Wigram (W) en een gelovige (broeder E)

E: Naar ik heb gehoord beweert u dat elke broeder in staat is om in de bijeenkomsten of diensten van de gelovigen onderwijs te geven.

W: Als ik dat zou zeggen, zou ik voorbijgaan aan de Heilige Geest. Niemand is in staat in de samenkomsten van de heiligen te onderwijzen, als hij daarvoor van God geen specifieke gave heeft gekregen.

E: Goed, maar u gelooft wél dat iedere broeder het recht heeft te spreken, als hij daartoe in staat is.

W: Nee, zeker niet! Ik ontken stellig dat enig iemand dit recht heeft, dan alleen God de Heilige Geest. Een broeder kan alle natuurlijke capaciteiten hebben om te spreken en zelfs om goed te spreken. Maar als hij niet kan spreken om zijn naaste te behagen tot zijn welzijn en tot opbouw (zie Rom. 15:2), dan heeft de Heilige Geest hem overduidelijk niet gekwalificeerd om het Woord te bedienen; en als hij het tóch doet, dan onteert hij God, zijn Vader, hij bedroeft de Heilige Geest en veracht de Gemeente van Christus. Bovendien openbaart hij daardoor niets dan zijn eigen wil.

Volg Mij!

E: Maar wat is dan uw speciale overtuiging over deze dingen?

W: U doelt misschien op het volgende: omdat de Gemeente aan Christus toebehoort, heeft Hij gaven aan haar gegeven; en zij moet alleen door die gaven worden opgebouwd en bestuurd, opdat zij haar aandacht niet laat afleiden en haar tijd niet verspilt met het luisteren naar dingen die niet tot haar opbouw zijn, ook al zijn ze aangenaam voor menselijke oren.

E: Dat erken ik zelf ook. En ik zou graag willen dat men wat meer naar die gaven van God zou streven, en meer energie zou steken in het bestrijden van alle andere middelen, hoe krachtig en welsprekend die volgens menselijke maatstaven ook zijn.

W: Ik ben er ook van overtuigd dat de Heilige Geest gaven geeft aan wie Hij wil; en Hij geeft de gaven die Hij wil. En naar ik meen zouden de gelovigen zó sterk aan elkaar verbonden moeten zijn dat de gave van de ene broeder nooit de uitoefening van een werkelijke gave van een andere broeder onmogelijk zou maken; zo geloof ik dat de deur open moet staan voor de 'kleine' gaven zowel als voor de 'grote'.

E: Daarin stem ik helemaal met u in!

W: Dat hoop ik van harte! Maar helaas, bijna nergens vinden we het bijbelse onderwijs van 1 Korinthe 14 in de praktijk. Bovendien ben ik ervan overtuigd dat geen enkele gave van God moet wachten op de toestemming van de Gemeente voordat die gave mag worden uitgeoefend. Als die gave inderdaad van God is, zal God dat bevestigen en de heiligen zullen er vervolgens de waarde van inzien.

E: Erkent u dan een geregelde bediening?

W: Als u onder een geregelde bediening een geconstateerde bediening verstaat, dan erken ik dat (dat wil zeggen dat in iedere plaatselijke samenkomst zij die gaven van God hebben ontvangen voor de opbouw enerzijds beperkt in aantal zijn, en anderzijds door de andere gelovigen als zodanig worden erkend of 'geconstateerd').

Maar als u onder 'geregelde bediening' een exclusieve bediening verstaat, dan kan ik daarmee niet instemmen. Want daaronder versta ik het principe waarbij enkelen zo exclusief en uitsluitend de plaats van door de gemeente aangestelde leraren innemen, dat de uitoefening van een echte gave door iemand anders illegitiem en onmogelijk zou zijn. Dit is het geval in de meeste geloofsgemeenschappen; daar zou een dienst in het Woord door twee of drie broeders die daartoe werkelijk de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen, als ongehoord worden beschouwd.

E: Waarop grondt u dit verschil?

W: Zie Handelingen 13:1. Daar zie ik dat er in Antiochië maar vijf broeders waren die door de Heilige Geest worden erkend als bekwaam om te onderwijzen: Barnabas, Simeon, Lucius, Manahem en Saulus. Zonder enige twijfel verwachtten de gelovigen dus in alle samenkomsten dat deze vijf (één of meer van hen) het Woord zouden openen. Dat was een geconstateerde bediening, maar niet een exclusieve bediening. Want toen Judas en Silas in

Antiochië arriveerden (15:32), konden zij zonder enige moeilijkheid of procedure hun plaats innemen te midden van de anderen. Toen was het aantal broeders dat kon onderwijzen in die gemeente dus tijdelijk groter.

E: Maar wat voor verband heeft dat met het opgeven van een lied, het uitspreken van een gebed of het voorlezen van een gedeelte uit de Schrift?

W: Die dingen zouden, net als alle andere activiteiten, net zo goed moeten plaatsvinden onder de leiding van de Heilige Geest. Wee de broeder die uitsluitend door zijn eigenwil een lied opgeeft, bidt of een Schriftgedeelte in het midden van de gemeente voorlegt, terwijl hij daartoe niet door de Heilige Geest is geleid! Als hij zo handelt in de gemeente, pretendeert hij door de Geest geleid te worden; en zo'n ongegronde belijdenis is iets heel aanmatigends. Als de gelovigen weten wat gemeenschap inhoudt, weten ze ook hoe moeilijk het is de gemeente voor te gaan in gebed of het juiste lied op te geven. Zich tot God richten namens de gemeente, of aan de gemeente voorstellen een bepaald lied te zingen om naar God toe onze ware gezamenlijke harte-toestand uit te drukken – dat is niet impulsief. Het zijn dingen die bijzonder veel onderscheidingsvermogen vragen, en een heel directe leiding van God.

E: Maar als er in een samenkomst vijf broeders zijn die een bepaalde gave hebben, hoe kunnen zij dan conflicten in de dienst vermijden zonder het vooraf met elkaar af te stemmen?

W: Door te wachten op de Heilige Geest! Alleen zó zal ieder zijn eigen aanwijzingen ontvangen om te weten of hij moet spreken of zwijgen, en áls hij moet spreken zal hij weten hoe hij moet spreken en over welk onderwerp. En als tijdens het spreken van de eerste een tweede broeder iets van de Heere ontvangt, zal de eerste graag gaan zitten (1 Kor. 14:30). Door de gewoonte om vooraf dingen vast te stellen in samenkomsten die vrij zouden moeten zijn, worden Godvrezende gelovigen verhinderd om helemaal afhankelijk te zijn van God; zo missen zij de gelegenheid om door Hem te worden onderwezen. Broeders die anders handelen (nl. door te wachten op de Heilige Geest) weten uit ervaring hoe kostbaar dat is. Let wel: met de uitdrukking 'vrijheid van dienst' wil ik dus beslist niet zeggen dat alle aanwezige broeders de vrijheid hebben het woord te nemen, maar dat de Heilige Geest de vrijheid heeft om elke gave die Hij Zelf gegeven heeft te gebruiken.

G.V. Wigram

Van harte welkom! Seminar voor Bijbelstudie & evangelisatie

van 3-6 april 2015 bij Rijssen

THEMA: De Brief aan Filippi: Christus, ons Leven

We hopen ons tijdens de studies bezig te houden met:

- Christus, ons Leven: Fil. 1
- Christus, ons Voorbeeld: Fil. 2
- Christus, ons doel, Fil. 3
- Christus, onze kracht, Fil. 4

Nadere info: info@christelijkjeugdwerk.nl.

Volg Mij!

Ook wie niet gelooft, gelooft!

Het is verbazingwekkend welke onzin de 'moderne mens' allemaal bereid is te geloven – als het maar niet met God te maken heeft. De esoterie maakt op z'n Engels gezegd een '**boom**' door, een gigantische groei in onze samenleving.

- Het gaat de mensen immers alleen maar zo slecht, omdat de 'energie-flow' in hun woning niet goed is. Als alles volgens de principes van Feng-Shui 'herschikt' is, dan zal het geluk zeker snel komen.
- Vele 'gereïncarneerden' zijn minstens in één van hun vele levens een farao of iets dergelijks geweest.
- Welke groente is vandaag de dag nog bereid goed te groeien, wanneer de maan niet het juiste licht geeft?

Maar nu in alle ernst: de Bijbel zegt al dat de mensen 'hun oor van de waarheid zullen afwenden en zich wenden tot de fabels' (2 Timotheüs 4:4).

Maar in plaats van je bezig te houden met verzinsels, zou je je beter op feiten kunnen baseren: Gods Woord, de Bijbel, is de Waarheid! Ze bestaat niet uit verzinsels, maar uit feiten.

Een aantal belangrijke Bijbelse feiten:

1. Je bent een met schuld beladen, verloren zondaar voor God (na te lezen in Romeinen 3:23; 6:23);
2. Oprechte belijdenis van schuld is de weg tot vergeving (1 Johannes 1:9);
3. Jezus Christus droeg de straf voor de zonden van wie in Hem geloven (2 Korinthe 5:21; 1 Petrus 2:24).

Ben jij bereid deze reddende waarheid vandaag nog te geloven?

